

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№6 (153)
ЧЕРВЕНЬ
2017 РОКУ

З днем П'ятидесятниці!

Усім Церквам ХВЕ України — мир вам!
Дорогі брати і сестри!

Прийміть щирі вітання з нагоди великого для нас свята — дня з'явлення Святого Духа на апостолів та Церкву Христову.

Якраз у день П'ятидесятниці Ісус Христос виконав Свою обітницю: «І Благаю Отця Я, — і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував» (Ів. 14:16). Від дня П'ятидесятниці аж до сьогодні діє потужна сила Святого Духа на збудову Церкви Христової.

Ми вдячні Богові за те, що Дух Святий активно працює і в нашій країні, а особливо — у наших

серцях, бо написано: «... ВАШЕ ТІЛО — ТО ХРАМ Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої» (1 Кор. 6:19). Це не тільки велике благословення для нас — усвідомлювати й вірити, що ми — «храм Божий», але й велика відповідальність за те, щоб берегти цей «храм» у чистоті та святості (Еф. 1:4).

Від усього серця молитовно бажаю вам, дорогий Божий народе, у ці останні дні сповнятися Духом Святим і користися Духом Святому, бо якраз у цьому захований секрет успішного духовного зростання.

Хай благодать Духа Святого обгорне усіх вас для слави Бога-Отця та Сина Його Ісуса Христа!

З повагою та молитвами про вас

СТАРШИЙ ЄПІСКОП УЦХВЕ Михайло ПАНОЧКО

ЗАВЕРШЕНО ПРОЦЕС ПЕРЕРЕЄСТРАЦІЇ СТАТУТУ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ (УЦХВЕ)

У зв'язку з необхідністю перереєстрації статутів та на підставі попередніх рішень правління, комітету ЦХВЕУ та з'їздів, юридичну назву українського п'ятидесятницького братства «Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської-п'ятидесятників» змінено на «Українська Церква Християн Віри Євангельської» (УЦХВЕ).

Офіційна назва англійською — Ukrainian Pentecostal Church. Міністерство культури України затвердило нову редакцію Статуту УЦХВЕ 16 травня 2017 року. Аналогічним чином відбудуться зміни до статутів і назв обласних об'єднань і місцевих церков. Нині триває перереєстрація обласних та церковних статутів.

Коментує старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко:

«Чому з офіційної назви братства зникло слово «п'ятидесятники»? Насправді ми лише уникли повторення одного з тотожних понять — ХВС та п'ятидесятники. Історичні джерела свідчать наступне — цитую: «15 серпня 1956 року під керівництвом єпископа Афанасія Бідаша відбувся з'їзд християн віри євангельської у Харкові в будинку Валентина Зибіна. На ньому було затверджено коротке віровчення ХВС СРСР, в основу якого лягло віровчення християн євангельської віри (назва п'ятидесятників у Східній Україні — прим.), прийняте на другому Всеукраїнському з'їзді в Одесі ще в 1926 році. На цьому з'їзді була офіційно затверджена єдина назва п'ятидесятників — християни віри євангельської».

Тобто нинішня назва українського п'ятидесятницького братства здобула більш конкретну і лаконічну форму, тотожну за формою і назвою щодо інших християнських Церков в Україні, наприклад, УПЦ, УГКЦ тощо.

chve.org.ua.

ГЛАВИ ПРОВІДНИХ ПРОТЕСТАНТСЬКИХ ЦЕРКОВ УКРАЇНИ ОТРИМАЛИ НАГОРОДИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Цьогоріч Україна на державному рівні відзначає 500-річчя Реформації. Почесну відзнаку Президента з цієї нагоди отримали глави провідних протестантських Церков. Шестеро служителів були нагороджені за внесок у розвиток релігійної, культурної і соціальної сфери. Знаменно, що це відбулося 27 травня, у Національний день молитви за Україну. Серед нагороджених — і старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко.

«Народ обрав ту чи іншу церкву, народ обрав свій шлях до Бога, обрав свого пастора і єпископа. І держава, влада повинні поважати цей вибір», — сказав на церемонії нагородження радник Президента України Юрій Богущкий.

«Прекрасно святкувати разом з вами свободу, яка нині є в Україні. У мене ще багато бажань, багато чого я б хотів побажати тут. І саме тому два роки тому було започатковано Національний день молитви за Україну. Тому що вірю, що є певні речі, які можуть бути завершені лише завдяки молитві. І вірю, що Бог допоможе повернути єдність в країні і дасть зцілення», — сказав міжнародний євангеліст із Великобританії Девід Хасавей.

РАДА ЦЕРКОВ ІНІЦІЮЄ СКАСУВАННЯ ЗАГАЛЬНОЇ ПЕРЕРЕЄСТРАЦІЇ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

З огляду на складнощі з перереєстрацією статутів релігійних організацій, що вимагається Податковим кодексом, ВРЦіРО проситиме парламент змінити підхід на користь законодавчого регулювання неприбуткового статусу, а не статутного.

Такі рішення Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій прийняла на своєму засіданні 1 червня, повідомляє Інституту релігійної свободи.

Представники Церков зауважили, що обласні державні адміністрації не спроможні опрацювати ту кількість статутів релігійних громад, які вже подані їм на перереєстрацію. За наявними даними, наразі стан перереєстрації всіх релігійних організацій у кожній області та Україні загалом не перевищує 10%. Тому ВРЦіРО вважає доцільним на законодавчому рівні визнати особливий статус релігійних організацій та закріпити на рівні закону неприбутковий характер їх діяльності.

У дискусії взяв участь також начальник відділу моніторингу діяльності та реєстрації статутів релігійних організацій Департаменту у справах релігій та національностей Мінкультури Іван Папаяні, який відповів на запитання присутніх.

Саме такі зміни Рада Церков запропонує прийняти Верховній Раді. Це дозволить замість складної та довготривалої перереєстрації статутів усіх 35 тисяч релігійних організацій безпосередньо у профільному Законі України «Про свободу совісті та релігійні організації» зазначити вимоги до неприбуткової діяльності, які Податковий кодекс наразі передбачає вносити до статутів.

Окрім цього, задля узгодження позицій міністерств і відомств з цієї та іншої проблематики ВРЦіРО закликає Кабінет Міністрів нарешті відновити діяльність міжвідомчої Комісії з питань забезпечення прав релігійних організацій. Останнє засідання цієї Комісії відбулося ще за часів попередньої влади у 2012 році.

Під час засідання глави Церков і релігійних організацій обговорили разом із в.о. Міністра охорони здоров'я Уляною Супрун зміст медичної реформи в Україні, усвідомлюючи її необхідність та невідкладність.

Крім цього, відбулася дискусія на тему розвитку системи паліативної допомоги в Україні, зокрема в інтересах невиліковно хворих дітей. До обговорення долучився і Уповноважений Президента України з прав дитини Микола Кулеба. У підсумку бажуючі члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій долучилися до підписання Хартії прав дитини, яка помирає (Трієстської хартії).

Варто зауважити, що напередодні засідання Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій прийняла з нагоди Міжнародного Дня захисту дітей (1 червня) Відкрите звернення на захист сім'ї та дітей.

Нагадаємо також, що за ініціативи ВРЦіРО у Києві 3 червня, у суботу, пройшла Всеукраїнська хода на захист прав дітей і сім'ї.

ДЕЛЕГАЦІЯ РАДИ ЦЕРКОВ ПРОВЕЛА ЗУСТРІЧІ В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ ПАРЛАМЕНТІ ТА РАДІ ЄВРОПИ

Делегація Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій відвідала Страсбург та розташовані там європейські інституції: Європарламент, Раду Європи та Європейський Суд з прав людини.

Візит проходив за сприяння християнсько-демократичного Фонду Конрада Аденауера, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Зокрема у приміщенні Європейського парламенту відбулася перша робоча зустріч. Понад годину учасники обмінювалися думками про співпрацю, обговорювали проблеми, які турбують як Україну, так і європейську спільноту.

Під час окремої зустрічі директор європейського офісу Фонду Конрада Аденауера пан Харді Острі розповів про стан та перспективи розвитку об'єднаної Європи, про складні політичні та суспільні процеси в Євросоюзі та окремих країнах-членах.

Далі делегація зустрілася з депутатом парламенту Ребеккою Хармс (фракція Зелених), яка очолює делегацію до Парламентської асамблеї Європест (формат співпраці ЄП з країнами Східної Європи, у тому числі з Україною). На зустрічі були порушені питання протистояння російській агресії проти України, проведення внутрішніх реформ, у тому числі боротьби з корупцією.

У Молитовній кімнаті Європарламенту учасники делегації звершили молитви за Україну. А потім долучилися до конференції «Мирний потенціал релігій»,

організованої Європейською народною партією.

Завершився перший робочий день теплою зустріччю і продуктивною дискусією з Постійним представником України при Раді Європи паном Дмитром Кулебою.

Наступного дня делегація ВРЦіРО долучилася до спільного засідання комітету Парламентської асоціації Україна – ЄС, комітету із закордонних справ та неформальної депутатської групи друзів України, яку очолює депутат від Литви Петрас Ауштрявічус.

У своєму виступі на засіданні патріарх Філарет наголосив на винятковій важливості події, яка в цей час відбувалася в стінах Європарламенту, – підписанні документів про скасування віз для поїздок громадян України в Європу.

Він докладно зупинився на внутрішній боротьбі проти системи корупції в Україні, яку, за його словами, неможливо подолати зусиллями лише окремих інститутів чи осіб – чи то Президента, чи правоохоронних

органів, чи громадськості, а лише спільно.

Патріарх докладно зупинився на ролі та значенні Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій у збереженні міжрелігійного, міжнародного та суспільного миру в Україні, розповів про спротив України російській агресії та закликів європейську спільноту посилити санкції проти Росії.

Пастор Анатолій Козачок, заступник старшого єпископа Української Церкви ХВС, з цього приводу зазначив: «На окупованих територіях Донбасу та в окупованому Криму грубо порушуються базові права людини: право на життя та власність, право на освіту, на свободу слова, на вільне пересування, на вільне сповідання своєї віри тощо. Внаслідок агресії та підігрівання сепаратизму з боку Росії Україна має 1,5 мільйона внутрішньо переміщених осіб. І церкви та релігійні організації активно допомагають цим людям».

У другій частині до зустрічі долучилися Міністр закордонних справ України Павло Клімкін та заступник голови делегації

Парламентської асоціації Україна – ЄС народний депутат Марія Іонова.

Останнім заходом другого робочого дня візиту стало відвідання Європейського суду з прав людини та зустріч з його співробітником та одним з юридичних радників Дмитром Третьяковим, який розповів про роботу Суду та відповів на питання делегації.

Наступного дня члени делегації Ради Церков зустрілися з віце-президентом Європейського парламенту пані Майрід МакГіннесс, яка відповідає за діалог з релігійною спільнотою відповідно до статті 17 Лісабонської угоди – одного з основоположних документів ЄС. Під час зустрічі учасники обмінялися думками з широкого кола питань.

Зокрема, ще раз прозвучала подяка Європарламенту за рішення надати громадянам України можливість подорожувати до Європи без віз. Були обговорені питання протистояння російській агресії, боротьби з корупцією в Україні та впровадження реформ. Члени делегації розповіли про роботу ВРЦіРО та підкреслили, що, маючи різні думки та позиції в багатьох питаннях, вони співпрацюють разом задля блага релігійної спільноти, представниками якої вони є, і всього українського суспільства.

Окрема дискусія виникла навколо питання недискримінації і так званих одностатевих шлюбів. Представники ВРЦіРО зазначили, що конфесії виступають проти дискримінації у трудових чи інших суспільних відносинах, але не погоджуються з тим, що такою дискримінацією є критика одностатевих відносин

чи їхньої пропаганди. Питання встановлення так званих одностатевих шлюбів чи партнерств – це питання, яке вирішують самі країни.

Пані МакГіннесс підтвердила, що це питання – дійсно суверенне право кожної країни і не належить до спільної компетенції ЄС.

«З одного боку, ми прагнемо приймати позитивні, упродовж століть напрацьовані європейські цінності щодо демократії, дотримання прав людини, культурного розмаїття, верховенства права, подолання економічних негараздів тощо. З другого – ми прагнемо дотримуватися біблійних принципів інституту сім'ї, виховання дітей та молоді на базових морально-етичних засадах. І це те, чим ми можемо ділитися з Європою», – зауважив голова ВСЦХБ Валерій Антонюк.

Робочі зустрічі завершилися спілкуванням з Метью Джонсоном, який є директором освітнього департаменту в Директораті демократії та громадянства Ради Європи, а також один із відповідальних за діалог з релігійними організаціями в рамках міжкультурного діалогу Ради Європи. Учасники делегації розповіли про стан релігійної освіти в Україні, про викладання предметів духовно-морального спрямування в загальноосвітніх школах, про міжконфесійну співпрацю в цій галузі та відповіли на питання.

Це вже третій візит Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до європейських інституцій (попередні відвідалися у березні та жовтні 2013 року), а також четвертий закордонний візит, підготовлений Фондом Конрада Аденауера на високому рівні.

ВІДДІЛ ПРАЦІ З ГЛУХИМИ УЦХВС ПРЕЗЕНТУВАВ ПЕРЕКЛАД БІБЛІЇ МОВОЮ ЖЕСТИВ

26 травня в Києві пройшла презентація унікального проекту – «Біблії мовою жестів». На захід з'їхалися гості з багатьох регіонів України – працівники та керівники відділів по роботі з глухими людьми, освітяни, слабочуючі люди та їхні друзі, сурдоперекладачі, священнослужителі, єпископи та представники держорганів.

Свято розпочалося зі співу хору, який на 80% складався зі слабочуючих людей. Весь час спів та промови гостей супроводжувались перекладом на жестову мову.

Проект «Біблія мовою жестів», започаткований відділом праці з глухими при УЦХВС, привернув до себе увагу як в Україні, так і за кордоном. Це перший переклад калькованою жестовою мовою (для слабочуючих людей) частини української Біблії за редакцією професора Івана Огієнка. А ще – перший на пострадянському просторі переклад книги з Біблії жестовою мовою (для глухих), у редагуванні якого беруть участь експерти сурдоперекладу.

Під час заходу учасники ознайомилися із відеозбірником «Євангелія від Марка» (саме ця книга Біблії стала першою, яку переклали на мову жестів). Він складається з трьох дисків, які після презентації мав змогу отримати кожен бажаючий.

Присутні ознайомилися із сурдоперекладачами, оцінили їхню колосальну роботу та зрозуміли унікальність проекту для людей з вадами слуху (яких в Україні, за офіційними даними, близько 100 тисяч, а фактично – близько 150 тис.)

«Над проектом працювали близько 30 осіб. Розпочали проект ми в жовтні 2015 року, і сьогодні вже маємо перший збірник. Найближчим часом плануємо надрукувати 20 тис. примірників, які безкоштовно отримають люди з вадами слуху, – розповів керівник відділу праці з глухими людьми при УЦХВС Павло Смаль. – Усі, хто бажає придбати такі збірники, можуть звертатись до нашого відділу».

Захід відвідали представники Міністерства освіти й науки України та Міністерства культури України, священнослужителі різних церков, сурдоперекладачі. Гостей привітали єпископи протестантських церков із різних регіонів України. Ведучі зачитали листи колег з інших держав – Білорусі, Болгарії, Естонії, Росії. Зі сцени також лунали слова вдячності від слабочуючих людей – багато з них зі сльозами на очах раділи такому подарунку.

Після презентації проекту, обговорення в колі фахівців нагальних проблем та демонстрації короткого фільму на учасників

чекав святковий фуршет. Після нього відбулась зустріч сурдоперекладачів – у них попереду ще багато роботи.

«Ми плануємо, у першу чергу, записати словник біблійних термінів для глухих людей. Тому що багато написаних слів та речень люди з вадами слуху, на жаль, не розуміють», – розповів Андрій Княгінський, відповідальний за проект.

Після презентації і розповсюдження першої книги керівники проекту планують задіяти ще більше фахівців для перекладу інших. До праці долучилось Українське Біблійне товариство, ведуться перемовини з Біблійним товариством глухих у Лондоні, залучаються фахівці та консультанти з Америки та Європи.

Цей проект не має аналогів. Мета організаторів полягає в тому, щоб Біблію в жестах змогли користуватися якомога більше людей із обмеженими можливостями.

chve.org.ua.

МАНІПУЛЯЦІЯ ЗА ДОПОМОГОЮ ПРОРОЦТВ

Бог дав Мойсею знамениті Десять заповідей (2 М. 20). І є серед цих заповідей одна, яку найчастіше неправильно інтерпретують.

Наведемо її повністю: «Не призивай Ім'я Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилює Господь того, хто призиватиме Його Ім'я надаремно» (2 М. 20:7).

Люди по-різному розуміють значення цієї заповіді. Деякі вважають, що не можна називати Ім'я Бога навіть в молитвах. І пишуть слово «Бог» як «Б-г».

То як можна зловживати Іменем Божим?

Коли хтось виголошує промову нібито від Імені Бога, а Господь йому цього не говорив, то він зловживає Іменем Божим і цим порушує заповідь. І сьогодні багато церков захлинула хвиля несправжніх пророцтв.

Так, я щиро вірю в те, що Бог говорить, використовуючи пророцтва. Маленьким я дуже захворів. Лежав у лікарні, але незабаром мене випустили, щоб я помер вдома. І ось Бог відкриває одній жінці-пророчиці з нашої церкви, що я хворий і щоб вона пішла і помолилася за мене. Вона була послухна Божому об'явленню і прийшла в наш дім. Під час її молитви я встав і пішов. І відтоді назавжди позбувся тієї недуги. Мама пізніше мені говорила, що якби я тоді не зігрівся, то не живий би.

Але сьогодні щодо пророцтв все настільки запуталося, що важко розібратися, де говорить Бог, а де людина сама від себе зловживає Божим Ім'ям.

Ми чуємо десятки «пророцтв», які не збуваються. Років десять тому ширилося пророцтво про голод по всьому світу, і віруючі бігли в магазини скуповувати консерви, крупу і

сухарі. Після розмови з одним чоловіком, який вперто пророкував, що буде голод, я сказав: «Тобі потрібно покаятися, тому що пророцтво не збулося!». – «Ти не розумієш, – фиркнув він. – Це Бог помилював і спас нас!». Що ж, гарна відмазка, а головне – працює!

Сьогодні часто можна почути, як «пророки» звинувачують людей в гріхах, які ті люди не чинили! Це пряме зловживання Божим Іменем. Такі маніпуляції тримають всю церкву в страху. Адже якщо ти не погоджуєшся з цими «об'явленнями», ти протиїдеш Духові Святому!

Якось батько розповідав мені про пробудження в 30-х роках в Україні. І сказав, що головною проблемою, з якою зіткнулися нові п'ятидесятницькі церкви, були не уряд, не невірні люди чи переслідування. Головною проблемою були неправдиві пророцтва.

У ті часи мій дід Олексій, пастор п'ятидесятницької церкви, не раз силою виштовхував «пророків» за двері церкви, охороняючи церкву від неправдивих вчень. Одним із таких «пророків» був «пророк» Мурашко, який своїми «об'явленнями» і «пророцтвами» зруйнував не одну церкву...

Ми не повинні ігнорувати чи забороняти пророцтва. Просто треба вчитися розрізняти, де Боже, а де – порушення заповіді зі всіма наслідками, що звідси випливають...

«Не призивай Ім'я Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилює Господь того, хто призиватиме Його Ім'я надаремно» (2 М. 20:7).

Р. С.

Михайло МОКІЄНКО

Старший науковий співробітник
Центру досліджень релігії
ПНУ ім. М. Драгоманова.
Кандидат історичних наук

«ТІЛЬКИ ОНОВЛЕНА ЦЕРКВА МОЖЕ ОНОВИТИ СУСПІЛЬСТВО» реформація постколоніального суспільства

«І зібрався весь народ, як один чоловік, на майдан, що перед Водною брамою, і сказали учителям Ездри принести книги Мойсеевого Закону, що наказав був Господь Ізраїлеві.

І приніс священник Ездра Закона перед збори з чоловіків та аж до жінок, і всіх, хто розумів чути, першого дня сьомого місяця.

І читав він у нім на майдані, що перед Водною брамою, від світанку аж до полудня, перед чоловіками й жінками та тими, хто розуміє, а уші всього народу були звернені до книги Закону.

І стояв учитель Ездра на дерев'яному підвищенні, що зробили для цієї справи, а при ньому стояв Маттіїа, і Шема, і Аная, і Урійя, і Хілкійя, і Маасея на правиці його, а на лівиці його: Педая, і Мішайл, і Малкійя, і Хашум, і Хашбаддана, Захарій, Мешуллам.

І розгорнув Ездра цю книгу на очах усього народу, бо він був вище від усього народу, а коли він розгорнув, увесь народ устав.

І поблагословив Ездра Господа, Бога великого, а весь народ відповів: Амінь, Амінь! з піднесенням своїх рук. І всі схилилися, і вклонилися Господеві обличчям до землі!

А Ісус, і Бані, і Шеревея, Ямін, Аккув, Шаббетай, Годійя, Маасея, Келіта, Азарія, Йозавад, Ханан, Пелая та Левити пояснювали народові Закона, а народ був на своєму місці. І читали в книзі, у Божому Законі виразно, і вияснювали значення, і робили зрозумілим читане.

І сказав намісник Неемія, і священник учитель Ездра й Левити, що вияснювали народові, до всього народу: День цей святий він для Господа, Бога вашого, не будьте в жалобі й не плачте! Бо плакав увесь народ, як почув слова Закону...

І сказав він до них: Ідіть, їжте сите та пийте солодке, і посилайте частки тому, в кого нема наготовленого. Бо святий цей день для нашого Господа, і не сумуйте, бо радість у Господі це ваша сила!

І Левити потішали весь народ, говорячи: Мовчіть, бо цей день святий, і не сумуйте!

І пішов увесь народ їсти та пити, і посилати частки та чинити велику радість, бо розумів ті слова, що розповіли йому» (Неемії 8:1-12).

Ми прекрасно знаємо історію ізраїльського народу. Кажуть, що віруючі люди знають цю історію краще, ніж історію українського народу. Отож у 586 році Юдейське південне царство, яке складалося з двох племен і яке перестало виконувати місію Бога на землі, потрапило у Вавилонський полон. 70 років вони перебували в полоні і змогли по-справжньому оцінити свій статус, зрозуміти свою ідентичність і те, яка то велика милість — бути народом Ягве.

Коли була свобода, втратити це було неможливо. Але в полоні з ними щось сталося. Відтоді і до сьогодні вони ніколи не вклонялися іншим богам.

Через 70 років Божий слуга, хоча він і мав язичницьке походження, — цар Кір із Мідо-Перського царства дозволив повернутися частині юдеїв на батьківщину. І вони починають повертатися. Про це читаємо у книгах Ездри і Неемії — раніше це була одна книга, її розділили уже в християнську добу, у III ст. н. е. І там дуже багато паралелізмів.

Фактично, коли ми говоримо про книгу Неемії, ми говоримо про чергову групу юдеїв, які повертаються з полону. Ця подія датується 445 роком до народження Христа. Юдеї повертаються, відновлюють храм, але вони ще не відновили стіну, не відновили ворота, а в той час місто без брам — це було беззахисне місто.

Неемія працює за кордоном, не на своїй батьківщині. Сьогодні таких українців дуже багато. Він мав, навіть за нашими мірками, шикарну роботу в іноземного царя. Його майбутнє і майбутнє його дітей забезпечене. І все було добре доти, поки до нього не приїхав його брат Ханані і не приніс сумну звістку про те, що

ті, хто раніше повернувся, страждають на постколоніальний синдром, серед них немає єдності, місто незахищене, і сусідні народи сміються з Ягве, тому що Він не може привести Свій народ в позицію сили.

Коли Неемія чує про ці речі, він не зважає на свою прекрасну роботу, не думає про майбутнє дітей, про те, що у новому вимірі йому буде складно. Він їде до царя, ризикуючи своїм життям, і просить листи, просить обладнання, просить благословення на спорядження експедиції, щоб підняти народ, який опинився в тій складній ситуації.

Бог знаходить Неемію, знаходить таке посвячене серце. І ось той прибуває на батьківщину і вночі оглядає руїни.

Ситуація не була тяжкою тільки зовні — всередині не було єдності, не було монолітності. Інші народи повстали, боячись, що появиться ще один потужний гравець. І будівництво тої стіни було дуже дивним — у правій руці будівельники тримали кельні, а в лівій — мечі.

Але очільником того будівництва був Бог, тому в народі вистачало натхнення працювати. І коли була відновлена стіна, почалося духовне відновлення. Восьмий розділ книги Неемії розповідає нам про цю подію починаючи від відновлення стіни і до відновлення народу, від відновлення соціально-релігійних інститутів і до відновлення справжнього духовного стержня.

Згадані на початку 12 віршів із восьмого розділу книги Неемії — це, за великим рахунком, і є реформація. Реформація, яка, як і в Європі XVI століття, була пов'язана з відновою внутрішності людей, з поверненням до Писання, з Sola Scriptura.

Україна XXI століття, так само, як і в давнину юдеї, — це постколоніальна

державна, яка 70 років перебувала в полоні. Коли раб довгі роки живе в полоні, а потім звідкись падає свобода, він не знає, як тою свободою розпорядитися. Починаються проблеми. Там, де два українці, обов'язково три думки. І це, у принципі, нормальна поведінка для постколоніального суспільства. Хтось каже, що колись так добре було. Збиралися одним потоком, і нас було так багато. Гарні люди співали, гарні люди проповідували, а тепер... І такі люди завжди тягнуться назад. Бо стабільність приваблює. Люди марять спогадами, як було добре, коли ішов на восьму на роботу, приходив додому о п'ятій, і 120 карбованців вистачало на все.

Історики приходять до висновку, що історія — це не тільки людина в минулому, але й минуле в людині. І це минуле дуже живуче. Воно не дозволяє увійти в нове майбутнє. У результаті люди шукають себе десь за кордоном і не діють, як Неемія.

Передумови правдивої реформації

«І зібрався весь народ, як один чоловік, на майдан...» Перша риса, перша передумова для того, щоб відбулася реформація, — єдність. Без єдності реформація суспільства, Церкви, морального життя неможлива.

Коли Бог поклав Мартину Лютеру на серце необхідність змінити ситуацію в Церкві, він починає шукати людей, які мислять так, як він. І знаходить їх і в релігійних, і в політичних колах.

Сто років тому Ян Гус, акому король Чехії Сигізмунд обіцяє безпеку на Констанцькому соборі, їде туди, не розуміючи, що король зрадить його. І 6 липня 1415 року за брамами Констанци Яна Гуса спалюють.

Натомість Лютер добирається на початковому етапі якоїсь єдності. І ця єдність дозволяє піднятися перед лицем занепаду Церкви і зробити Реформацію.

Диявольська тактика незмінна: він хоче розділити і володарювати. І коли ми розділені в різних розуміннях, коли в нас різні бачення і не маємо однієї цілі, ворогу дуже легко спантеличити нас, і ні про яку реформацію мова йти не може.

Ми ніяк не можемо збагнути, що Бог хоче дати нам краще. Бог відкриває для нас нові можливості. І яким би добрим минуле не було, ми не можемо залишитися в минулому. І не треба його ідеалізувати чи абсолютизувати. Тим більше, коли мова йде про колоніалізм, про полон.

«І зібрався весь народ, як один чоловік, на майдан...» Так би хотілося, щоб сьогодні Церква Христова, Євангельська Церква змогла переступити через якісь конфесійні перестороги, якісь власні образи і минувшину, і зібратися, як весь народ, на майдан. Якщо говорити відверто, від 2017 року я очікую не того, що суспільство зміниться, а того, що Церква зміниться. Бо тільки оновлена Церква може оновити суспільство. Я не вірю, що не оновлена Церква може оновити суспільство.

Потрібна ініціатива знизу

Далі читаємо: «...і сказали учителям Ездри принести книги Мойсеевого Закону...» Зауважте: ініціаторами цієї події були не священники, а народ. Зміни в суспільстві були пов'язані не з активністю верхів, а з активністю і небайдужістю низів. Саме народ спонукав Ездру взяти книгу Закону.

Коли ми подивимося на Європу XVI століття, то будемо здивовані: католицька Церква в обличчя своїх очільників опиняється в страшній кризі. Ті відкрито блудодіють, продають церковні посади, і спасіння теж можна придбати. Мовляв, як тільки монета опускається на дно скарбнички, душа піднімається з чистилища. Папа римський весь свій час віддає полюванню, і йому нема діла до церковних викликів. Стан Церкви плачевний. І на цьому фоні низи — монаші ордени, прості люди,

які навчилися читати, жебраки шукають Бога. Реформація стала можливою через глибоке богошукування з боку низів.

Сучасна реформація відбудеться не завдяки позиції верхів, а завдяки ініціативі низів, коли вони скажуть «священнику Ездри» принести книгу Закону і читати, «бо так наказав Господь».

Ми, українці, дуже часто сподіваємося, що хтось зверху поміняється, хтось приїде, з'явиться якийсь апостол, якийсь помазанець, євангеліст... Важливо, коли йде ініціатива зверху, але ще важливіша ініціатива знизу.

Часто в церквах служителі спонукають людей до праці. «Брати та сестри, треба читати Боже Слово, треба виконувати Боже Слово... Зробімо те, зробімо інше...» А люди кажуть, мовляв, такі завантажені у своїй буденщині, що нема коли те і інше робити.

Але справжня реформація починається знизу — коли приходять людина до пастора і каже: «Відкривай Боже Слово і читай». Народ спонукає священника і вчителя Ездру читати Боже Слово, і Бог зробив щось надприродне.

У центрі — Слово Боже

Третій момент. Реформація повертає Слово Боже в центр християнського служіння. До цього у центрі католицького служіння було таїнство. Лютер ставить кафедру в центр церкви і говорить, що проповідь — центр служіння.

«І розгорнув Ездра цю книгу на очах усього народу, бо він був вище від усього народу, а коли він розгорнув, увесь народ устав. І поблагословив Ездра Господа, Бога великого, а весь народ відповів: Амінь, Амінь! з піднесенням своїх рук. І всі схилилися, і вклонилися Господеві обличчям до землі!».

Тисячу разів до цього звучав цей Закон. Але коли ініціаторами стали люди, коли вони сподвижили священника до таких дій, змінилася реакція на це Слово, люди почали схилитися, почали каятися. В їхні серця прийшло велике почуття неправоти, прийшов плач, аж левитам довелося приводити народ до тями, мовляв, не плачте, це день радості для Господа.

Слово Боже є основою будь-якої реформації. Якщо воно витіснене, якщо кафедра десь збоку, ні про яку реформацію не може йти мова. Це усвідомили реформатори XVI–XVIII ст. І так виникла фраза про те, що Церква, яка реформується, — завжди реформується.

Тобто реформованою може вважатися не та Церква, яка колись реформувалася і тримається звичаїв XVI ст., а Церква, яка постійно бачить в собі недоліки і реформується на підставі Божого Слова.

Нам потрібна постійна реформація, постійна зміна, і критерієм цього процесу служить Боже Слово. Ми не можемо покластися лише на досвід Лютера. Чи на досвід братів, які у 20-ті роки заклали основи п'ятидесятницького руху, і весь час апелювати до того, які ті брати були. Так, Господь їх використовував, але ми живемо у XXI столітті. І реформована Церква постійно реформується. Вона хоче відновити повноту Христового вчення у початковій чистоті моралі та віри. І нам є куди рухатися, є простір для реформації і змін.

Доступність, виразність, зрозумілість і ясність

«І читали в книзі, у Божому Законі виразно, і вияснювали значення, і робили зрозумілим читане... І пішов увесь народ їсти та пити, і посилати частки та чинити велику радість, бо розумів ті слова, що розповіли йому».

Середньовічна літургія здійснювалася на латині. З розвитком національних мов в Європі латина перестала бути зрозумілою для більшості людей. І коли вони приходили на службу, вони дотикалися до надприродного, до церкви, але їх розум залишався без плоду. І вже Джон Вікліф і Ян Гус, попередники Мартіна Лютера,

ставляли питання про те, що треба наблизити Писання до людей, перекладаючи його на зрозумілу мову. І треба пояснювати людям Писання, тлумачити його.

Пізнє Середньовіччя — це епоха невігластва. Письменні люди становили не більше 5-7 відсотків. І Церква користалася з того, їм було вигідне невігластво, щоб маніпулювати релігійною свідомістю. Тому перше, що починають робити реформатори, — вони перекладають Священне Писання зрозумілою мовою.

Перша передумова пробудження — вільний доступ людини до Священного Писання на зрозумілій мові і об'яртування, пояснення, виразність, зрозумілість цього Писання. Саме цим займається Мартін Лютер, коли після Вормського рейхстагу в 1521 р. його викрадають у Вартбурзький замок. Про це він згодом скаже так: «Я боровся з дияволом чорнилом у Вартбурзі».

Лютер мав глибоку внутрішню боротьбу, але попри все наближав Писання до людей. І в 1534 році світ побачила перша Біблія на німецькій мові перекладу Мартіна Лютера. На той час Німеччина не була однією країною, не була одною нацією, було більше 200 князівств, які розмовляли на 16 діалектах. Через 100 років німці говорили одним діалектом німецької мови, і це був діалект Лютерівського перекладу Біблії. Змінилася не тільки їхня свідомість, але й характер їхнього мовлення. Тому що люди читали одну Біблію.

У цьому сенсі застережливий приклад Пересопницького Євангелія. У 1556 р. княгиня Анастасія Заславська в руслі подій Реформації замовила у двох розумних людей Євангеліє на староруській мові. На жаль, після п'яти років роботи з'явився лише один примірник Євангелія на пергаменті, орнаментований українським орнаментом і позолочений, і наступні 150 років ніхто не знав, куди те золото пішло. Пергамент перебував у чийсь приватній колекції і спливав у колекції Івана Мазепи в 1701 р.

Абсолютно різна доля — переклад Мартіна Лютера змінює мислення і мову людей в Саксонії і Німеччині в цілому, а Пересопницьке Євангеліє в одному примірнику зберігається в якійсь схованці. Одразу приходиться на гадку притча про таланти. П'ять талантів принесли інші п'ять талантів, а один талант, завитий в хустину і захований десь в землі, не приносить жодних інвестицій і жодної користі.

Слово Боже має величезний потенціал.

Вони не змалювали і не втратили своєї актуальності за 20 століть. Але дуже важливо, щоб воно читалося виразно, щоб вияснювалося його значення, і щоб воно було для нас зрозумілим. Коли люди розуміють Боже Слово, вони «йдуть додому їсти і пити з радістю». Ще й присилають велику частку тим, хто не має. Так написано.

Тому наші проповіді мають стати зрозумілими. Наше тлумачення Писання має зробити його доступним. Тим більше тепер, коли піросло покоління, яке не застало полону, не жило за Радянського Союзу. І ми не можемо наводити їм приклади з життя, яке для них незрозуміле. Адже тільки коли є розуміння Божого Слова, народжується віра. І люди йдуть додому і кажуть: яке гарне було сьогодні зібрання, я зрозумів читане.

Це слово буде керувати людиною.

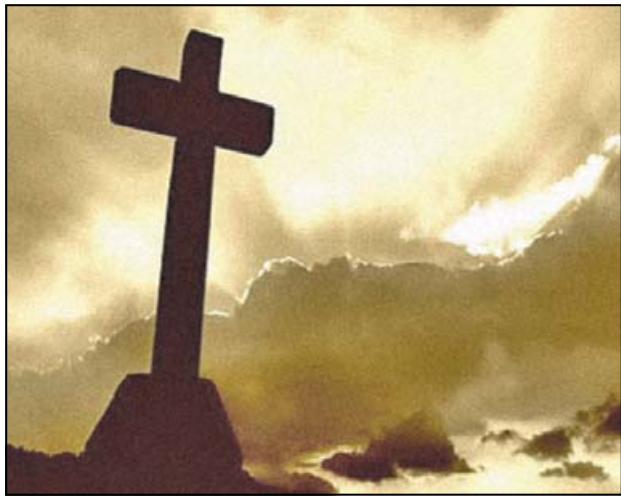
Отож реформація насамперед потребує єдності.

Ініціатива в принесенні Божого Слова належить людям. Не треба очікувати великих змін згори. Треба робити те, що ми можемо робити. І Бог сподвижить служителів читати Боже Слово. Бо лише Боже Слово, а не слово людини, якісь байки і легенди, може стати основою для перемін. Це святий хліб, здатний наситити наші душі.

І це Слово має бути доступним, виразним, зрозумілим і ясним. Тільки тоді люди відчують радість, зрозумівши Боже Слово. І тільки тоді станеться реформація. А початися вона має з серця кожної людини.

БОГ ГОВОРИТЬ

Мабуть, багато людей читали книгу-бестселер Демоса Шакаріяна «Найщасливіші люди на землі». Ця книга перекладена десятками мов, були поширені мільйони її копій.

Серед іншого Демос Шакаріян, засновник відомого служіння «Бізнесмени повного Євангелія», описує цікавий випадок, який стався в 1900 році в маленькому вірменському селі Кара-Кала. Особлива ця історія тим, що вона відбулася задовго до пробудження на Азуза-стріт. Виявляється, хрещення Духом Святим з ознакою інших мов було відоме ще до знаменитого пробудження в Америці.

Прочитаємо цю історію.

У 1900 році в маленьке вірменське село Кара-Кала дійшли чутки, що з-за гір на возах сюди їдуть кілька сотень російських п'ятидесятників. Хоча в основному жителі села сповідували пресвітеріанство, вони були раді гостям.

Почувши цю новину, мій дід, якого також звали Демос, почав готуватися до приїзду гостей і на поліг, щоб головна гостина була в саду біля його дому. Хоча дідусь не погоджувався із вченням росіян про хрещення Духом Святим, він все одно вирішив всіх погостувати. Отож він пішов до стада, щоб вибрати найкращого бичка. І побачив бичка, який мав на своєму оці більмо. Дід знав з Біблії, з Книги Левит 22:20, що в жертву Богові не можна принести тварину з вадою. Але тут така спокуса...

Оглянувшись і переконавшись, що ніхто не дивиться, дід все-таки заколов бичка з більмом. Голову поклав у мішок і заховав у хліву під купою зерна. Коли він приготував м'ясо, почувся гуркіт возів, що в'їжджали в Кара-Калу. Дідусь вийшов зустрічати догощуваних гостей. На першому возі сидів білобородий старець — провідник всієї групи. Після пишних привітань всіх запросили в сад, де їх чекала вишукана вечеря.

А п'ятидесятники ніколи нічого не робили, у тому числі і не їли, поки не відчують помазання. За звичаєм вони ставали перед Господом і очікували, коли Дух Святий зійде на них. Вони вірили, що присутність Духа потрібна відчувати фізично. І коли це ставалося, коли Дух Святий сходив на них, вони піднімали руки і стрибали від радості.

Так було і цього разу. Росіяни, як завжди, чекали помазання і за якийсь час один за одним почали наповнюватися Духом і підстрибувати. Та, на велике здивування діда, старець раптом підняв одну руку і зупинив те, що відбувалося. Він мовчки підвівся і через двір рушив до конюшні. А за кілька хвилин повернувся, тримаючи в руках мішок, схований під купою зерна. Дід почав тремтіти

зі страху. Як цей старий чоловік міг про це дізнатися?

«Бог мені це відкрив», — перебив його думки старий. — Ви ще досі не вірите, що Бог говорить зі своїми людьми сьогодні, як Він це робив колись? Це Дух Святий дав мені слово знання, щоб твоя сім'я повірила».

З очей діда потекли сльози. Він попросив прощення і сказав: «Помоліться за мене, щоб мені також сповнитися Духом Святим». Після цього схилився на коліна, старий поклав на нього руки, і дідусь почав молитися молитвою, яку ніхто з присутніх не розумів. Росіяни цю молитву називали зісестям Духа Святого. Ця подія стала поворотною в долі дідуса і всього села Кара-Кала.

У цьому селі жив один росіянин, Юхим Герасимович Клубнікін. Він походив із сім'ї п'ятидесятників, що прийшла сюди багато років тому і оселилася в Кара-Кала.

Усі в селі знали, що коли Юхиму було 11 років, він провів у молитві сім днів і сім ночей. Під час цього він побачив видіння. Цікаво, що Юхим не вмів ні читати, ні писати, але коли побачив перед собою креслення, взяв олівець і папір і ретельно переписував букви і діаграми, що відкривалися перед його очима. Коли Юхим показав свої записи освіченим людям в селі, виявилось, що там було послання про те, що в невизначеному майбутньому всіх християн в Кара-Кала очікує небезпека. Сотні тисяч людей будуть вбиті. Тому всі повинні будуть втікати за море.

Там також була намальована карта, що вказувала точне місце, куди треба буде втікати. На великий подив дорослих, море, вказане на карті, не було недалеко Чорним, Каспійським чи Середземним. Там були намальовані Атлантичний океан і західне узбережжя Америки. В посланні йшлося про те, що там Бог благословить свій народ, і вони матимуть успіх.

Однак люди в Кара-Кала з великою недовірою поставилися до цього послання. І ось після того,

як приїхали російські п'ятидесятники і дідусь Демос одержав хрещення Духом, Юхим об'явив, що настав час виконання пророцтва. «Ми всі повинні рятуватися і втікати в Америку, а ті, хто залишиться, загинуть!».

Деякі сім'ї в Кара-Кала почали збиратися в дорогу. Юхим Клубнікін і його сім'я вийшли першими. Сім'я Демоса Шакаріяна та інші сім'ї, що повірили пророцтву, почали продавати свої речі і пакувати валізи. Після випадку з російським старим п'ятидесятником Демос не сумнівався в пророцтвах. Але все це супроводжувалося клинами з боку місцевих жителів. Більшість людей, навіть ті, що вірили в Бога, були скептично налаштовані, адже вони не вірили, що Бог так безпосередньо говорить з людьми, та й ще таким дивним чином.

Після прибуття в Америку жителі Кара-Кала, як і було сказано в пророцтві, оселилися в Лос-Анджелесі. Там була організована вірменська п'ятидесятницька церква, в якій вони щонеділі сповнювалися Духом Святим і говорили іншими мовами.

Через рік після прибуття в Лос-Анджелес дідусь Демос з дядьком якимось заїхали в глухий район міста на Азуза-стріт. Вони почули дивні звуки, що доносилися з найближчої конюшні. Коли вони зайшли досередини, то, на їх великий подив, виявили зібрання, переповнене людьми, що говорили й співали іншими мовами. Дізнавшись про пробудження, вони зраділи, що Бог вилив на Америку Своє благословення, яке вони отримали багато років тому!

Минали роки, і здавалося, пророцтво не виконується. Але 1914 року з-за океану прийшла страшна новина. Видіння хлопчика Юхима почало збуватися — настав час неймовірних жажів для Вірменії, так званий вірменський геноцид. Турецькі війська перейшли кордон Вірменії і вивели півтора мільйона незахищених вірмен. На превеликий жаль, весь світ в цей час мовчав. Деякі в Кара-Кала врятувалися від погромів і розповідали, що турки іноді надавали християнам можливість зректися віри взамін на врятування життя. Вони забирали їх у конюшнях і підпалювали. «Якщо ви бажаєте покаятися і визнати Магомета замість Христа, ми відчинимо двері». Але всі християни вибирали смерть і з хвалебними гімнами на устах гинули в полум'ї...

Сьогодні багато людей скептично ставляться до пророцтв і об'явлень, і на це є причини. Ми чули сотні, а може, й тисячі «пророцтв», які так ніколи й не збуваються. Багато неправдивих пророків час від часу заявляють: мені Бог те й те сказав, і цим тільки лякають людей. Тому багато людей взагалі перестали вірити, що Бог може й сьогодні безпосередньо й конкретно говорити.

Незабаром після свого видіння маленький Юхим Клубнікін написав інше пророцтво, з новими вказівками. Він попросив своїх батьків заховати те послання в конверті і сказав, що воно стоїть більш віддаленого часу. Йому було сказано, що тільки майбутній пророк, вибраний Богом, зможе відкрити цей конверт і прочитати пророцтво для церкви. А якщо хтось наважиться відкрити цей конверт передчасно, то помре...

Що в тому листі написано, досі ніхто не знає...

КОРЕЙСЬКЕ ЧУДО ЛІДЕРИ МОЛОДІЖНОГО СЛУЖІННЯ УЦХВС ВИПРОБУВАЛИ «КОРЕЙСЬКЕ ЧУДО»

На початку травня група молодіжних пасторів на чолі із завідувачем молодіжного служіння УЦХВС Богданом Левицьким відвідала Південну Корею.

Програма перебування включала зустрічі з християнськими лідерами та освітянами, пасторами, медійниками та професіоналами в інших сферах. Важливою віхою був візит до центру миру та надії Ganghwa Peace Observatory, куди для молитви про возз'єднання обох частин народу — Південної та Північної Кореї вже десятиліттями з'їжджаються тисячі вірян. «В електричці між столицю та аеропортом постійно транслюють відео про проблемні стосунки з сусідами під загальним лозунгом: ми знаємо правду, Японія знає правду, світ знає правду» — розповідає один із членів делегації, завідувач відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків УЦХВС пастор Юрій Кулакевич.

Минулого року 55 тис. корейських церков погодилися виділяти 1% свого річного бюджету для допомоги північним братам. За найпершої ж нагоди фонд буде спрямовано на відновлення шкіл, лікарень та інших об'єктів. «Найбільша у світі п'ятидесятницька церква з Йоїдо (засновник — Давид Йон-гі Чо) спорядила та доправила до Північної Кореї 23 двадцятитонних вантажівок з кардіоклінікою. Місцеві держслужбовці все прийняли, лише примусили змінити табличку, щоб там не було слова «Євангельська», а просто «Клініка доброго серця».

Корейці шанують свою історію та з захопленням і вдячністю розповідають, як Євангеліє змінило їх життя. У Сеулі є особливе кладовище, де поховано 417 іноземних місіонерів і 55 дітей. Понад 1200 дітей, студентів, сімей з дівчатами відвідують цвинтар кожної суботи, щоб вшанувати їхню віру. Загалом у Кореї працювали близько 1600 місіонерів, а нині корейська Церква сама посилає в інші країни 30 тис. місіонерів.

«Майже кожна церква чи навчальний заклад мають свій музей. Щоб наслідувати віру, кажуть корейці», — розповідає обласний молодіжний лідер з Хмельниччини Сергій Чернопиский.

Як відомо, ранок в корейських християн починається з молитви: о п'ятій, шостій, сьомій ранку в

церквах проводяться молитовні зустрічі, потім вони вирушають до навчання чи роботи. Це найцінніше, адже день починається з головного — зі Слова та зі спільності з Творцем. Такий порядок дня показує, хто і що для корейців головне.

«Така посвята робить Церкву сильною та ефективною в суспільстві — просвіту, освіту, медицину, технології, мистецтво розвивають люди, які усвідомлюють та використовують дари Творця. Тут я вперше побачив церковний висококласний арт-центр, де демонструються роботи людей з цієї ж громади. При нас пакували придбані гостями картини», — ділиться враженнями Юрій Кулакевич.

«Починаєш розуміти «Корейське чудо», коли бачиш такі церкви, як SaRang Church у центрі столиці. Відкрита територія для прогулянок, своя автобусна зупинка, вихід із метро прямо до вестибюлю церкви. Будівля має 14 поверхів над землею і вісім — під землею. І це ще не все диво. Головний зал під землею занесений до Книги рекордів Гіннесса як «найбільша підземна церква». У неділю на службу Божу тут збираються 50 тис. віруючих. До речі, диякон цієї церкви, він же посол Республіки Корея в Україні, візьме участь в українсько-корейському фестивалі у Києві», — розповідає Юрій Островерх, обласний молодіжний лідер з Харкова.

«Тиждень летів так швидко, що вже на третій день, дивлячись на фото з першого дня, ми думали: невже це з нами було?! Ми, звичайно ж, навчилися їсти рис паличками, сидячи при цьому на підлозі, підбравши ноги», — згадує пастор Володимир Бобик з Полтавщини.

Як бонус до численних зустрічей у різних містах та церквах делегація відвідала музей інновацій фірми Samsung, помолилася та зустріла схід сонця на узбережжі Японського моря, познайомилася із життям простих корейців в острівних селах. Та головне, що українська делегація молодіжних лідерів привезла додому, — це тверде переконання, що з Богом можливе усе.

«Наслідуючи Святе Письмо, Україна стане здоровою і процвітаючою державою. Приклади таких процвітаючих держав, як Республіка Корея, дають нам всі підстави вірити в богобійну, успішну та благословенну Україну», — підсумовує Богдан Левицький.

chve.org.ua

ВІДБИТКИ ПАЛЬЦІВ: ПЕЧАТКА НА РУЦІ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ

«Він руку печатає кожній людині, щоб пізнали всі люди про діло Його» (Йов 37:7).

Кожен з нас – неповторне й унікальне Боже творіння. І Божа печатка на руці кожної людини – підтвердження Його авторства – також абсолютно індивідуальна. Творець дав людині індивідуальні відбитки (папілярні узор) на пальцях і долонях, і у всьому світі нема ні одної людини з такими ж відбитками, як у вас. Це ще один з доказів того, що людина появилася не з волі випадку, що кожен з нас – унікальний і не є нічєю копією.

Людина помітила візерунки на подушечках пальців давним-давно. Китайці ще близько 2000 років тому почали використовувати відбиток великого пальця замість підпису. Але лише відносно недавно, на рубежі XIX-XX століть, люди почали використовувати відбитки пальців для виявлення злочинців.

Основу сучасної системи класифікації папілярних ліній розробив англієць Едвард Р. Генрі, генеральний інспектор

поліції в Бенгалії. Його система виявлялася настільки вдалою, що використовується в багатьох країнах і в наші дні або лягає в основу інших систем.

До сьогодні не зустрічалося жодного випадку, коли відбитки пальців двох людей були б однаковими. Відбитки пальців появляються ще в утробі матері, у віці 18 тижнів після зачаття. Вони залишаються незмінними протягом всього життя, тоді як інші лінії на долонях постійно змінюються. Навіть в однояйцевих близнюків, що володіють ідентичною ДНК, відбитки пальців завжди відрізняються.

Як би людина не намагалася змінити папілярні лінії, це неможливо (історія знає багато спроб, у тому числі шляхом пересадки шкіри іншій людині на пальці – але малюнок з часом відновлюється). Відбитки пальців правої і лівої руки не є дзеркальними. Вони й близько не схожі.

Окрім відбитків пальців і долонь, у людей унікальні відбитки язика, а в котів і собак – відбитки носа.

Сьогодні все ширше застосування знаходить ідентифікація людини за візерунком радужної оболонки ока. Вона, як і папілярні лінії, також унікальна. Але фіксувати і аналізувати відбитки часто зручніше і простіше, оскільки цей процес не вимагає застосування складного обладнання (як у випадку з райдужкою ока). Сьогодні відомо і багато інших досить точних методів ідентифікації, заснованих на аналізі різних параметрів і

особливостей організму, які називаються біометрією.

Наукова дисципліна, що вивчає папілярні лінії на шкірі долонь і стоп людини, називається дерматогліфікою, а дактилоскопія – це метод ідентифікації людини за цими лініями.

Кожна раса має характерні папілярні узор, і досвідчений дерматогліфік зможе відрізнити представника європоїдної раси від, наприклад, монголоїдної, за відбитками пальців.

Дерматогліфіка може допомогти виявити деякі приховані захворювання або схильність до них, оскільки певні ознаки папілярних ліній є маркерами деяких хромосомних, мультифакторних або неврологічних захворювань, а також деяких порушень інтелекту.

Не варто плутати дерматогліфіку і хіромантію – псевдонаукову теорію, яка стверджує, ніби лінії на шкірі пальців і долонь людини свідчать про її долю або що в них зашифровані дані про характер чи індивідуальні особливості цієї людини.

По суті, хіромантія – це одна з форм ворожбитства (як і астрологія). Господь забороняє займатися такого роду речами. Доля і всі події життя людини визначаються її вільним вибором і Божим задумом, а не якоюсь жорсткою програмою, яка може бути відображена і прочитана на поверхні долонь. Ніякі лінії на руці чи сузір'я не здатні передбачати чи показувати нашу долю!

РАБИНИ ІЗРАЇЛЮ ПРОСЯТЬ ПОБУДУВАТИ ТРЕТІЙ ХРАМ

Група провідних рабинів Ізраїлю закликала президентів Росії і США допомогти відновити храм в Єрусалимі.

Храм має бути побудований на Храмовій горі, яка вважається однією з найбільш «політично заряджених» у світі ділянок нерухомості. Християни вірять, що Храмова гора стане центральним місцем останніх подій, що передуватимуть другому пришествю Христа.

«Політична ситуація сьогодні, коли два президенти двох наддержав підтримують право євреїв на Єрусалим як їх духовний спадок, історично безпрецедентна», – сказав професор Гіллел Вейс в інтерв'ю для Israel National News.

Рабин Вейс є представником Sanhedrin – ініціативної групи, що займається питанням побудови третього храму. Ця група відправила листа до Трампа і Путіна із закликом підтримати їх проект, який, як вони вважають, принесе благо всьому людству. Попри це, стверджує Вейс, Ізраїль «готовий відновити храм» і без їх допомоги.

Іслам вчить, що Аллах вознісся на небеса з Храмової гори після того, як створив усе суще. На цій же горі розташована третя за важливістю святиня ісламу – мечеть Аль-Акса.

Юдаїзм вчить, що Авраам, являючи

послух Богові, був готовий на цій горі принести в жертву свого єдиного сина Ісака, але Бог в останню мить послав тварину для жертви і зупинив його руку. Пізніше цар Давид купив приміщення на цьому скелястому пагорбі, на якому потім був зведений перший храм.

«Біблія передбачає, що колишній третій храм буде побудований, – зазначають Дон Стюарт і Чак Міслер у своїй книзі «Майбутній храм». – І це призведе до ряду драматичних подій, кульмінацією яких стане друге пришествя Ісуса Христа на землю... Цей священний шматок нерухомості стане центром майбутніх подій на нашій планеті».

За матеріалами God Reports.

УСПІХ ЄВРОПИ І ШАНС ДЛЯ УКРАЇНИ – У КИЄВІ ПРЕЗЕНТУВАЛИ КНИГУ ПРО РЕФОРМАЦІЮ

1 червня в Українському домі відбулась презентація книги «Реформація: успіх Європи і шанс для України» за участі Нобелівського лауреата з економіки Вернона Л. Сміта, Секретаря РНБО Олександра Турчинова та відомих науковців. Її автори – 19 вчених з різних країн світу – з наукової точки зору доводять ідею про те, що світоглядні та духовні зміни, що відбулися під час Реформації, мали великий позитивний вплив на успішний розвиток Європи.

Реформація змінила Європу та сприяла побудові провідних європейських країн. Потрібно розуміти, що справжня Європа – це Європа Мартіна Лютера, Жана Кальвіна, це Європа пуритан. Саме на цьому потужному фундаменті будувалися провідні країни світу», – сказав О. Турчинов.

За словами самого Нобелівського лауреата, Реформація мала безпосередній та значною мірою визначальний вплив на економічний розвиток Західної Європи. І про це свідчать численні

економічні дослідження, викладені в книзі.

Співатор книги, народний депутат і голова Міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» Павло Унгурян під час презентації зазначив: «Саме країни з християнською історією у протестантській традиції на сьогодні мають найкращі стратегії, що визначають напрямки та методи управління складної діяльності. У країнах протестантської традиції управління проводять молитовні сніданки, регулярно відвідують церкву, беруть участь у богослужіннях і досягають успіху шляхом важкої праці. Сподіваюся, що це допоможе нашим українським посадовцям переосмислити роль духовних та християнських цінностей в житті суспільства та держави».

У презентації також взяли участь співатори книги Роман Шеремета, найкращий вчений з України за рейтингами журналу Forbes 2015 року, та Ольга Романенко, лауреат Премії Президента України для молодих вчених у 2015 р.

А за кілька днів до цього книга була презентована урядовцям та народним депутатам у парламенті під час круглого столу на тему: «Ефективність реформ в умовах кризи». Захід відбувся за ініціативи Міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України».

ПРОПОВІДЬ ЄВАНГЕЛІЯ: ЯК ДОСЯГТИ УСПІХУ

Здається, що сучасне суспільство з кожним днем стає все більш несприйнятливим до Євангелія. То як ми можемо проповідувати Євангеліє з максимальним ефектом? Дії апостолів дають відповідь на це запитання.

Зазначимо, що книга Дій святих апостолів має два основні призначення: для освіти християн, оскільки описує розвиток ранньої Церкви і пов'язані з цим події; і як приклад проповідникам, християнським служителям, місіонерам, оскільки в ній показано спосіб, за допомогою якого апостоли виконували Велике Доручення.

Любов Божя

По-перше, в жодній проповіді, згаданій у Діях, жоден проповідник не говорить про любов Божу. Замість цього апостол Павло та інші проповідники знову й знову говорять про смерть і воскресіння Христа, про Божий суд і необхідність власного покаяття і віри в Христа. Пояснення Павлом Божої любові, включаючи велику заяву, що Бог полюбив нас, коли ми були ще грішниками (Рим. 5:8), були написані для християн і, очевидно, не проповідувалися не християнам.

Однак це не означає, що в описаних подіях не можна побачити Божу любов. У своєму листі до Тимофія Павло говорить про те, що його навернення до Христа (Дії 9:1-20, 22:1-16, 26:9-18) – результат милосердя, благодаті,

любви і довготерпіння Божого. І говорить, що його навернення було прикладом для тих, що мають увірувати в Бога на вічне життя» (1 Тим. 1:12-16). І що саме Божа доброта провадить до покаяття (Рим. 2:4). Поняття «доброти» тут включає не тільки Божу святість, праведність та істину, але й любов, милосердя і благодать.

Дві відправні точки

Друга особливість проповіді Павла – залежно від аудиторії він використовував дві зовсім різні відправні точки (тобто те, з чого починав свою проповідь).

Коли Павло проповідував юдеям, то «з ними змагався три суботи з Писання, вказуючи та доводячи, що мусив Христос постраждати й воскреснути з мертвих». Основним моментом цього послання було те, що Христос – «Ісус, про Якого я вам проповіду» (тобто Месія) (Дії 17:2-3).

Коли Павло проповідував поганам, наприклад, лікаонцям (Дії 14:6) і грекам (Дії 17:22-31), то починав від створення, говорив про роль Бога як Творця і про те, що все, що можна побачити в природі, свідчить про Нього.

Така відмінність і є нашим ключем до розуміння того, чому наша проповідь часто має незначний вплив на суспільство. Юдаїзм мав креаційну основу – Буття. На основі Старого Заповіту юдеї вірили в одного істинного Бога і знали Його як Творця, Законодавця і Суддю. Юдеї вже вірили в біблійний опис подій творення і гріхопадіння, знали, що таке гріх і що плата за гріх – смерть. Їм тільки треба було показати на основі Писання і воскресіння, що Ісус і є Тим обіцянним Месією, Христом.

Натомість погани (греки зокрема) мали еволюційне мислення. Професор Феарфілд Осборн з Колумбійського університету і Американського музею історії природознавства сказав, що Емпедокла, який жив у V столітті до н. е., «можна справедливо назвати батьком еволюційної ідеї». А Арістотель (384-322 рр. до н. е.) у своїй праці під назвою «Фізика» говорить, що «Емпедокл був першим, хто показав можливість походження сильніших форм життя

шляхом випадковості, а не Задуму».

Коли Павло був в Афінах, він зустрічався з епікурійцями і філософами-стоїками (Дії 17:18). Епікурійці були послідовниками Епікура (342-270 рр. до н. е.), який заперечував існування будь-якої форми в природі і вчив, що все на землі еволюціонує безпосередньо з земної матерії. Не дивно, що епікурійці вірили в те, що задоволення, особливо тілесне, – це найбільше благо існування.

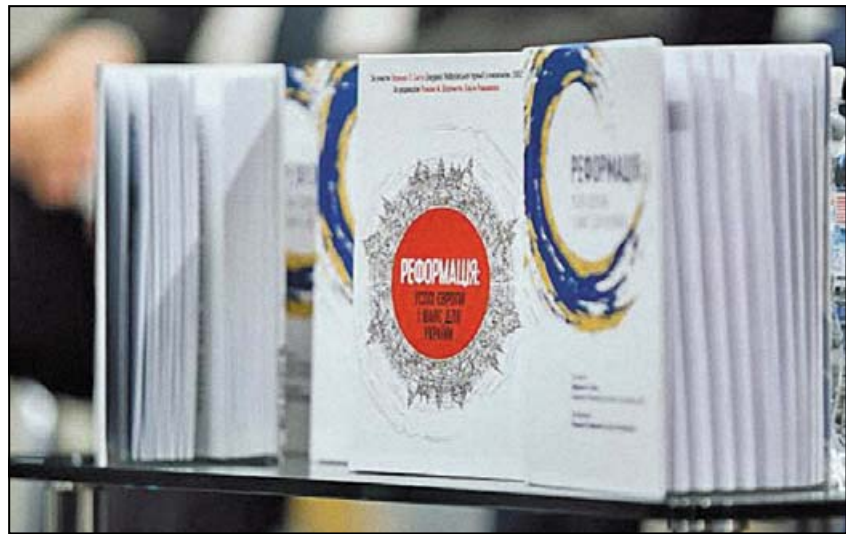
Таким чином, грецьке суспільство було еволюційним у своєму мисленні і ідопоклонницьким у житті. У цих поган не було юдейських Писань. Тому Павло мусив проповідувати їм, використовуючи такі поняття, які вони змогли би зрозуміти (Рим. 1:20, 2:15). І тому у своєму зверненні до людей в Афінах (Дії 17:22-31) Павло почав свою проповідь, наголошуючи на силі Божій у творінні, а потім говорив про божественну природу Бога. Павло виступав проти поганських ідолів і переконував їх покаятися, тому що всім керує і все судить Бог, і день суду наближається. І лише після цього він говорив про воскресіння.

Ймовірно, якби його не перебили, він продовжував би розповідати про те, що це воскресіння сталося після смерті Христа на хресті, і пояснив би, що Божу благодать можна побачити через воскреслого Спасителя.

Павло зазнав невдачі?

Деякі тлумачі вважають, що через свою проповідь Павло не зміг доступитися до афінян, тому він і не заснував там церкви. Але в Афінах сталося щонайменше шість, а можливо, й більше навернень. Читаємо: «А деякі мужи пристали до нього й увірували, серед них і Діонісій Ареопагіт, і жінка, Дамара ім'ям, та інші із ними» (Дії 17:34).

Пізніше там була заснована церква, а Діонісій, який був членом верховного суду ареопага, навернувся до Бога і був таким щирим, що став лідером цієї церкви. Євсевій Кесарійський згадує про Діонісія як про «першого єпископа церкви в Афінах». І це аж ніяк не можна вважати невдачею.

Життя складається так, що в наші дні в боротьбі з силами зла однією з найголовніших цілей лукавого стала сім'я. Саме тому інститут сім'ї потребує посиленої уваги з боку суспільства, а особливо з боку Церкви. Гарна родина є надійним захистом при лихій годині, міцною опорою в постійній виснажливій щоденній суєті, тихою затокою біля берегів бурхливого життєвого моря. І хоча всі про це добре знають, дружну сім'ю вдається збудувати далеко не всім. Саме до цієї мети прагнула Лариса Н. в дуже непростих обставинах та стосунках зі своїми рідними.

Розповідає сестра Лариса:

Ще коли я була дівчиною, то внесла в записник такий девіз: «Сонце – то найкращий в світі бог, краще всіх вогнів – вогонь любові». Коли записничок закінчувався, я переносила девіз у нову записну книжку. І так багато років. Мене ніколи не полишало відчуття, що я народжена для добра і любові. Весь час шукала якоїсь чистоти, святості, і коли познайомилася з Андрієм, то думала, що це саме така людина, яка мені потрібна.

З самого початку я налаштувалася на те, що в мене буде найліпша сім'я, що ми матимемо все найкраще, що тільки може бути на світі, бо я знаю, як це зробити, я ж психолог, мені відомі методи, я вмію налагодити стосунки. З усіма, хто оточував мене, мала чудові відносини: з ріднею, з дітьми у школі, де працюю вже багато років, із колегами по роботі, з друзями. І думала, що й у сім'ї все мені підвладне. Мою трудову книжку заповняли подяки, у шафі лежала купа різних грамот – я не хвалюся, просто я скрізь віддавалася повністю, усім готова була подарувати ту безмежну любов, яка переповнювала серце.

Мій чоловік, людина інтелектуальна, технічно талановита, збирався стати вченим. Коли він вступив в аспірантуру, ми домовилися, що я звільню його на цей час від усяких домашніх клопотів. Мене теж запрошували в аспірантуру, але на сімейній раді ми вирішили, що я буду вчитися потім. Андрій вчився, потім писав кандидатську, потім почав думати за докторську. Так увійшло у звичку: Андрій – там, я – тут. На ньому – жодних домашніх обов'язків.

Коли ми познайомилися, він якось із сумом і гіркотою розповів про свою сім'ю: «Ось у мене є тато, є мама, але нас виховує мама. Батько, крім роботи й гаража, більше нічого не знає». Через 20 років мій син сказав мені ту саму фразу: «Ти

все життя займаєшся нами. А що знає батько? Лише робота, машина й гараж».

Як я тепер розумію, в Андрія від народження в житті діяв сильний дух відторгнення, неприйняття. Він бачив, що батько й мати живуть кожен сам по собі, своїми інтересами, кожен має своїх друзів – як дві незалежні держави. Якось його батько приїхав до нас, вони засиділися на кухні, за пляшкою, звісно, і я випадково почула таку фразу: «Андрію, яка б золота не була в тебе дружина, ти повинен мати своє особисте життя».

І син це прийняв. Наші почуття не мали для нього значення. Тут переважав тверезий розрахунок: він житиме своїм особистим, а поряд буде хороша родина – як вагомий додаток до гарної репутації, до авторитету серед друзів, до самоповаги. Освічена, працьовита дружина, гарно виховані, розумні діти.

Батько Андрія був свого часу партійним діячем, і цей комуністичний дух залишився в ньому назавжди. Дух гордості, зверхності, нетерпимості, дух зради, блуду. Яка атмосфера панувала в цих райкомах, обкомах у застійно-застійні часи, старше покоління добре пам'ятає. Мама Андрія теж такий собі комісар у спідниці – ніякої душі, лише жорстокість, лише тверезий розрахунок, лише обов'язок.

І коли я, вже будучи віруючою, проходила курси молодого подружжя, то зрозуміла, що всі ці роки була глибоко поневолена тим духом, який оволодів моїм чоловіком ще в дитинстві. Я була духовно зв'язана тим, що творилося в домі. І те, що дочка моя потрапила в наркотичну залежність, – прямий наслідок наших стосунків із чоловіком, породження тих злих сил, які панували в нашій оселі.

Дочка моя за характером не вольова людина. Отримавши правильне виховання, вона не змогла застосувати його в жорсткому світі, тим більше, приклад батьків зовсім не підтверджував його. Друзі дали їй те, чого вона не могла отримати вдома.

На сина теж насунулися проблеми. Та чистота, та порядність, яку я йому прищепила, лише ускладнювала його існування, оскільки докляла аж ніяк не заохочувало до чесності та порядності, він почувався чужим у сучасному світі і від цього впав у глибоку депресію. Шукаючи виходу, прийняв одне зі східних релігійних учень, став активно займатися медитацією, але вона не принесла йому полегшення.

Усе це деформувало мою душу. Я помітила, що збайдужіла, що перестаю любити людей, перестаю помічати, що відбувається навколо, усе більше й більше занурюючись у свою біду. Я стала вести якесь подвійне життя: на людях була веселою, життєрадісною, гостинною – усі вважали, що в мене найкраща сім'я, і я

намагалася підтримувати це враження. А вдома завжди була готова до образ, неприємностей, до несподіваних вибухів гніву в чоловіка, до болючих проявів його подружнього лукавства, коли він мимохідь топтав найсокровеннішу суть моєї душі, – була глибоко нещасна.

Не так давно ми святкували 20-річчя нашого сімейного життя. Я готувалася до цієї події як до найбільшого свята. Хотілося, щоб це було красиво, радісно, щиро. Але мій чоловік замість квітів прикрасив мене синцями на обличчі. Я одяглася й просто пішла з дому, абсолютно не знаючи, куди йти і що робити. Врешті-решт зайшла до своєї найкращої подруги – ми з нею разом вчилися, ділилися дівочими секретами, були відверті. Вона мене вислухала і сказала, що пережита подібна й відплатила чоловікові тим же. Відтоді не дзвонила й не приходила. Потім якось ми ще раз зустрілися, і з її слів я зрозуміла, що, сама будучи не надто щасливою, глибоко в серці просто радіє своїй біді. Так обірвалася наша багаторічна дружба, і я остаточно збагнула: нікому не можна довірятися, ніхто в цьому світі мені не допоможе.

Сім'ї фактично не стало. Зламався син, зламалася дочка, чоловік жив своїм життям. Але я не зламалася. Я не пустилася берега, не почала вживати наркотики, не впала в розпусту, хоча чоловік мені прямо казав: знайди собі коханця, розслабся, тобі легше стане. Якби я це зробила, то він мав би ніби офіційне право робити те саме, хоча неофіційно багато років поводився без обмежень. Дивовижно, але саме чоловік намагався прищепити мені все те, що я завжди вважала за бруд. Не прищепилося. Я страждала і несли цей непосильний тягар на своїх плечах, перед людьми роблячи вигляд, що в мене все прекрасно.

Сьогодні я з Богом і бачу світло в кінці того довгого, темного тунелю. Проблеми ще не вирішено остаточно, але є надія, що Господь допоможе нам побудувати справжню, прекрасну сім'ю.

Від автора:

Читаючи ці рядки, не відразу збагнеш: віруючі ці люди чи не віруючі. Та ні, друзі, обоє віруючі. Вона покалася раніше, він – пізніше. Вони не пропускатимуть богослужіння, відвідують різні курси (переважно вона), семінари, досить непогано знають Слово... Та що з того! У Лариси як була, так і лишилася заповітна мета: змінити характер Андрія, повернути його обличчям до сім'ї, звільнити від егоїзму. Та чому ж Господь не поспішає на допомогу.

Прийшовши до Бога, Лариса не виявила у своєму характері жодної вади, жодної риси, що її треба було б якось змінити,

привести у відповідність до духа Євангелія. Вона ніколи не займалася «самокопанням». Вона обережно й делікатно обходила поради служителів і заповіді, які не зовсім відповідали її поняттям. Будучи віруючою вже не один рік, вона ніяк не може збагнути, що означає довірити чоловіка Богові, та й, зрештою, власну долю беззастережно віддати Йому. Незважаючи на свою освіченість, вона не може прийняти досить простої речі: людину, тим більше з важким характером, може змінити лише Бог. Тож і нині продовжує вкладати усі свої сили в «перевиховання» Андрія. Ось цікаве спостереження: у серйозних сімейних конфліктах, звертаючись за порадою до служителів, суперники часто шукають не істину, а надійних союзників у боротьбі. У таких випадках даремно сподіватися, що вони приймуть щось таке, що не збігається з їхніми намірами, швидше за все, вони підуть незадоволені, можливо, почнуть шукати інших радників.

Не хотілося б кидати бодай найменшого камінця у бік цієї стражденної душі при її таких незаперечно чудових намірах. І все ж у її наполегливій самозреченій любові при уважному погляді можна помітити певну дециду егоїзму: усе має бути так, як хочу я, якщо всі приймуть мої чудові рекомендації, тоді сім'я стане ідеальною.

Ми не маємо розповіді чоловіка, тому приймемо його абстрактно таким, яким його малює дружина, хоча, очевидно, він не є втіленням зла і має багато хороших, оскільки сестра любила його багато років, та й сьогодні ще продовжує любити, не втрачає надії перебудувати сім'ю відповідно до своїх ідеалів.

Запропоновані нижче деякі міркування жодним чином не претендують на єдиний правильний підхід, адже питання непросте, й, можливо, не одна сім'я стикається з проявами такого роду проблем. Це лише особиста думка автора.

З самого початку, коли Лариса ще не знала Бога, плани її були приречені на провал. Чудова заповідь «Не будь переможений злом, але перемагай зло добром» (Рим. 12:21) для людини світу є просто абсурдом. Тих, хто не може постояти за себе і відповідає на образи, зневагу, приниження лагідною усмішкою та хорошими вчинками, вважають за не зовсім нормальних. Заповіді Божі – то закон Царства Божого, який діє лише в межах його кордонів, тобто серед людей віруючих, відроджених.

Жертовність дружини виглядає ідеальною («Я віддала йому все!») лише зі світських позицій. Світська людина, якою б щирою вона не була, просто неспроможна навіть у найсердечніших почуттях уникнути такого собі невинного торгу: я тобі – ти мені. Якщо я когось кохаю

й навіть готовий на все заради своїх почуттів, то обов'язково жадатиму взаємності. Нерозділена ж любов породила на землі безліч трагедій і драм, стала причиною розбитої долі незліченної кількості чоловіків та жінок.

А як Ісус? Він полюбив світ, людей грішних і праведних, злих і добрих, щирих і лукавих, і довів Свою любов найвищою жертовністю. А люди відплатили Йому найвищою невдячністю: «Розпіни!». Після воскресіння, якби Він керувався людською логікою, то мусив би смикати за поли кожну людину, вимагаючи її душі. Аякже! За неї ж заплачено найвищу ціну! І то не має значення, що ви не давали згоди. А на тих, хто не розуміє або не хоче вічного життя, Він би мав бути смертельно ображений, постійно дорікав би їм, а то й намагався б відплатити такою ж невдячністю. Але ж ні! Господь, відкривши джерело спасіння, сказав людям спокійно і лагідно: хто прагне, приходь і пий. Чи багато людей відчувло спрагу? Не дуже. Незрівнянню більше тих, хто звик до інших напоїв.

Сімейне вогнище – досить складна споруда, й побудова її вимагає не лише прекрасних емоцій, але й чималої мудрості від обох учасників. Саме жертовність – одна з найчудовіших рис людського характеру, як, можливо, ніяка інша, мала б іти у парі з тверезою поміркованістю: «...покажіть в чесноті вашій розсудливість» (2 Петр. 1:5).

У кожної людини свої поняття про цінності: те, що одному здається безцінним, в очах іншого не має жодної вартості. Ісус, прийшовши до Своїх земляків, приніс їм найдорожче: здоров'я, свободу, вічне життя, але земляки не прийняли Його дарів. І Він не став їм нічого доводити, не образився, не виключив їх, так би мовити, зі списку користувачів Божою благодаттю. Він мав велику мудрість («Час садити і час збирати врожай» Екл. 3:2), і невичерпне терпіння («...з усякою покорою та лагідністю, з довготерпінням, ставлячись поважаючи один до одного з любов'ю» Еф. 4:2).

Сильні душевні пристрасті неутверджених у вірі людей дуже часто заважають їм прийняти правильні рішення, подивитися на обставини об'єктивно, зробити правильні висновки; нетерплячість вимагає того, для чого ще не настав час; ранимість часто вражає їх на півдорозі до мети. І потім ці рани стають незагойними, їх постійно роз'яструють незмінні важкі обставини, людина поступово сама втрачає ті чудові якості, що ними дуже хотіла б нагородити своїх найрідніших. Та Господь завжди близько...

Віктор Котовський.

Мова не існує сама по собі. Вона формується та розвивається в соціальному середовищі, під впливом історичних передумов, культурних традицій, моральних цінностей та виступає найголовнішим засобом комунікації між людьми.

ЗБіблії ми дізнаємося, що спочатку мова була одна. Згодом у первісному Вавилоні Бог змішав людські мови, щоб вони перестали розуміти один одного і тим самим зупинилися у своєму задумі збудувати вежу на славу собі.

Різновидами сучасної мови є діалекти (засоби порозуміння між особами, пов'язаними територією, які характеризуються особливостями вимови), жаргони (специфічна лексика серед осіб, об'єднаних спільністю культурних поглядів, професійних занять, однакових захоплень, тривалим перебуванням у певному середовищі), народно-розмовна мова. І всі вони є носіями думок, бажань, поглядів, почуттів людей. Саме з мови людини можна побачити, яка вона, до якого етнічного, культурного чи соціального середовища належить, адже «...чим серце наповнене, те говорять уста» (Мт. 12:34). Мова в такому сенсі виступає найбільшим виразником особистості, показує її внутрішній світ.

Першопричиною буття стало Слово. Бог через Слово виразив Свою любов, творчість, мудрість, розум, почуття, бажання. «На початку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було на початку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього» (Ів. 1:1-3). «І сказав Бог

ГОЛОС, ЯКИЙ КЛИЧЕ В ПУСТИНІ

– і сталося так», – таким був спосіб творення світу.

Цим Словом був Син Божий Ісус Христос – про це сказано так: «Слово сталося тілом, і перебувало між нами повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця» (Ів. 1:14).

Іван Хреститель також називає себе словом, голосом: «Я голос того, хто кличе: «В пустині рівняйте дорогу Господню» (Ів. 1:23). Його покликанням було приготувати в серцях людей дорогу для Господа. Служіння Івана Хрестителя вражало своєю масштабністю та реакцією людей на його проповіді. Усі йшли до нього, визнаючи гріхи, каючись в них, і він звершував над ними хрещення на покаяння. Він став словом від Бога, повним, як і Ісус Христос, «благодаті та правди».

Сьогодні у безлічі різних християнських конфесій багато служителів різного рівня, проповідників, євангелістів, благовісників, вчителів... Чи завжди серед них можна зустріти тих, чиї слова не розходяться з ділом? Риторичне запитання. Тому й старання привести людей до покаяння не мають бажаного результату, заклики змінити своє життя сприймаються скептично.

Слово проповідника не здатне стати повним благодаті та правди, допоки особисто він не стане тим словом, тим голосом Божим.

Як засоби масової інформації називають четвертою владою через їх вагомий вплив в соціумі, так християн з тієї ж причини називають п'ятим

Євангелієм. Тобто не те, що вони говорять, відіграє вирішальну роль, а те, якими вони є, як вони живуть, як їхні вчинки відповідають тому, про що вони навчають.

Твої вчинки так сильно кричать, що за ними не чути слів, – цей вислів підкреслює значимість того, як поводитись людина, показує силу голосу діл, який може заглушувати сказані слова та робити інших нездатними почути їх.

Іван Хреститель проповідував в пустелі, виступаючи предтечею Месії. Він є образом Церкви, християн, які в пустелі гірховності, людської байдужості, моральної деградації та збожження покликани не просто проголошувати правильні за змістом гасла, а бути словом, голосом, який зворушує серця та пробуджує суспільну свідомість в очікуванні другого приходу Ісуса Христа.

Іван Хреститель був винятково скромною людиною. А ще сміливою, рішучою, принциповою, вірною, самовідданою. Його заклики до покаяння були співзвучними способу його життя і мислення, він дійсно був голосом, який кликав в пустині.

«Він має рости, я ж – маліти» (Ів. 3:30), – так ставився він до служіння Ісуса Христа, бо він був лише голосом, який кликав до Нього.

Бог є Словом, тому слід особливо обережно та відповідально ставитись до того, що ми говоримо від Імені Бога та чий голос називаємо голосом Божим.

Одна з історичних подій застерігає нас від

легковажності, необдуманості, поспіху у висновках. Коли виникло політичне тертя між царем Юдеї Іродом Агіппою та жителями міст Тира й Сидона, їх мешканці спробували підлабузництвом, лестощами здобути прихильність царя та досягнути миру. «Дня ж призначеного Ірод убрався в одягу царську і на підвищенні сів та й до них говорив. А натовп кричав: «Голос Божий, а не людський!». І ангел Господній уразив зненацька його, бо він не віддав слави Богові. І черва його з'їла, і він умер. Слово ж Боже росло та помножувалося» (Дії 12:21-24).

Той, кого називають «голосом Божим» безпідставно, дуже ризикує, бо його засудить Бог. Адже якщо голос людський, то він не Божий.

«Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід. Оповідіть день днів слово, а ніч ночі показує думку, – без мови й без слів, не чутний їхній голос, та по цілій землі пішов відголос їхній, і до краю вселенної їхні слова!» (Пс. 18:2-5).

Без слів промовляє Боже твориво про свого Творця. Християни покликані долучитися до цього голосу, знову стати голосом предтечі Ісуса Христа, другого приходу Якого чекає людство. Бо хто, як не ми, має розкривати характер Бога, Його почуття та святість, виявляти Його силу і славу.

Голос життя вірної Богові людини – як струмок цілющої води в пустелі суспільної бездуховності та аморальності.

Ігор Крошук.

БУТИ ДОСКОНАЛИМ

**Віктор
КОТОВСЬКИЙ**

(Продовження. Поч. у №3-5 (150-152)
за березень-травень 2017 р.)

«Я написав вам, юнаки, бо... Слово Боже перебуває у вас» (1 Ів. 2:12-14). «Слово» («логос») у тому значенні, в якому його вживає Іван (1:1), у перекладі з грецької – «думка, поняття; вираз думки». «Слово» існує у трьох іпостасях: Сам Бог, Той, Хто від початку, Хто має в Собі всю повноту; друковане Слово, в якому Бог письмовими знаками зобразив Свою сутність і визначив свої стосунки з людьми; Ісус Христос як фізичне втілення Слова у всій його повноті.

Слово Боже перебуває у вас

Прийняти Слово Боже – означає розчинити вірою у своєму естві Правду, яку ми отримали через друковане Слово: «Бо і нам було Євангеліє проповідано, як і тим, але слово почуте не принесло їм користі, бо не з'єдналося з вірою тих, що слухали» (Євр. 4:2). Чи є в людському естві якесь місце, куди Бог кладе Своє Слово? Так: «Укладу закони Мої в серця їхні і в їхніх думках напишу їх» (Євр. 10:16).

Отже, думки (в інших перекладах – розум) і серце. Як потрапляє біблійне вчення у наш розум – цілком зрозуміло. Читаємо, вивчаємо, слухаємо проповіді у церкві. Інша річ – серце.

Процес передачі Слова людям алегорично описано у Книзі Вихід. Відбувалося це у три етапи.

Перший етап: «Прийшли вони в Мару та води з Мари не могли пити, бо гірка була... Там дав Він їм закон і суд» (Вих. 15:23, 25). Очевидно, це не був той закон, що дійшов до наших днів. Мойсей мав бездоганну пам'ять і на початковому етапі міг цілком обійтися без богослужбових книг, судячи народ згідно з чіткими Божими настановами. Вагоми підтвердженням тому може слугувати існування так званої усної Тори, добре відомої в юдаїзмі.

Другий – зустріч народу з Богом біля гори Синай. «Повернувся Мойсей і переповів народові всі слова Господа і всі рішення... І написав Мойсей усі слова Господні... Потім узяв книгу завіту й прочитав на слух людям» (Вих. 24:3-6). Уже з'явилася «книга завіту», що з неї читалося під час зборів. У цей час сталася ще одна велика подія: «Узяв Мойсей намет та й нап'яв його за табором, оддаючи від нього, він назвав його наметом зібрання» (Вих. 33:7).

То був прямий попередник храму. Ще примітивний, спрощений, така собі «повітка», призначена для тимчасового проведення богослужіння. Доти, поки не зведуть храму справжнього. Але це був великий крок уперед: народ отримав постійне місце, де зберігалася Слово Боже, де Мойсей служив як посередник між Богом і людьми, де кожен, хто забажає, міг знайти духовне спілкування.

Наступним кроком було отримання від Саваота камінних таблиць і докладного опису нового храму, скинії (Вих. 24:12).

Скинію, тобто спеціальний намет, ставили на просторому подвір'ї, відділеному спеціальною огорожею зі щільної тканини, натягнутої між стовпів. Намет поділявся на дві половини важкою завісою. Одна половина називалася святе, друга – святее святих.

На подвір'ї, перед входом до скинії, стояли жертovníк і умивальник, у двір міг зайти кожен з народу, коли виникала необхідність принести жертву Богові. У святе могли входити лише священники, та й то після певного обряду освячення. У святее святих входив тільки первосвященик – раз на рік. Там же стояв ковчег, там було місце постійного перебування Ягве у нерукотворному саяві: «Тоді хмара вкрила намет зборів і слава Господня сповнила храмину» (Вих. 40:34). Саме наявність слави Божої у храмі робить його живим і надає сенсу. І тоді, і, власне, й тепер.

І ще одна надзвичайно важлива річ мала відбуватися у святому святих біля ковчега завіту. Бог сказав Мойсею: «Там Я буду зустрічатися з тобою... Я говоритиму з тобою про все те, що маю заповідати тобі для синів Ізраїлю» (Вих. 25:22).

Уроки для християн

Апостол Павло казав віруючим: «Чи ви не знаєте, що ви храм Божий і Дух Божий живе у вас?» (1 Кор. 3:16). Що являє собою цей храм? Людська

істота триєдина, вона має дух, душу та тіло. І храм, що його вона постійно носить у собі, – то духовна скинія. Тіло – це двір, душа – святе, і дух – святе святих.

Будівництво храму у нашому тілі відбувається поступово. Ось людина покалася, вступила у завіт з Богом, але вона ще духовне немовля. Її дух, душа й тіло не мають ще чіткого розмежування, точного розподілу функцій, духовна внутрішність нагадує пустелю, де стоїть самотній жертovníк, складений з необтесаного природного каменю. Там вона час від часу приносить «жертви», здебільшого – плід уст. Жертovníк не носить із собою, й він не є тим місцем, де Бог може перебувати постійно.

Як новий шабель на східинах духовного зростання з'являється «намет Мойсея» (Вих. 33:7). Це ще не справжній храм, він ще нічим не відрізняється від тих наметів, де жили люди зі своїми сім'ями, але це вже місце, відокремлене від табору, тут зберігається Слово, богослужіння відбуваються тут постійно, і сюди може прийти кожен, хто бажає спілкування з Богом.

Характерно і те, що намет Мойсея перебував за табором, тобто людині, щоб зустрітися з Богом, треба було вийти за межі свого звичного життя, на час служіння залишити табір.

Рухаючись до досконалості, ми проходимо етап, коли Господь з'являється в нашому естві лише час від часу, переважно на зібраннях, де необхідною для нас є праця служителів. Саме тут, у «наметі Мойсееві», нам поступово відкриваються глибини Слова Божого, тут воно справляє на нас свій потужний вплив.

Протягом часу Дух Святий все глибше і глибше входить в нашу внутрішність, все довше і довше затримується там. Він працює над спорудженням храму.

Ось як у Біблії описано процес цього будівництва: «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обісечного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Євр. 4:12).

Завершувалося будівництво рукотворної скинії тоді, коли в ній встановлювалися: у дворі – жертovníк та умивальниця; у святому – стіл для священних хлібів та світильник-менора. Святее святих мало «золоту кадильницю й ковчег заповіту, усюди обкутого золотом, а в нім золота посудина з манною, і розцвіле жезло Ааронове та таблиці заповіту» (Євр. 9:4). Алегорична подоба усіх цих речей має бути й у храмі нашого тіла.

Світильник-менора: «Слово Твоє – світильник, то світло для стежки моєї» (Пс. 117:105). Цей світильник освітлює наше повсякденне життя в Ісусі, допомагає знайти правильний шлях. Жезл Аарона уособлює живе (розквітлий жезл) священницьке служіння («Але ви – вибраний рід, священство царське» (1 Петр. 2:9). Посудина з манною – хліб з небес – нагадує про одкровення Божі, що їх потрібно отримувати щодня, аби наші справи не перетворювалися на суєту й не виходили за межі Божого ведення: «Істинно істинно кажу вам, не Мойсей дав вам хліб з неба, а Отець Мій дає вам істинний хліб з неба» (Ів. 6:32). Скрижалі завіту – це Слово Боже, викарбуване на нетлінному матеріалі, що його ми тримаємо в руках у вигляді друкованої Біблії.

Апостол Павло пише, звертаючись до нас: «Ви

– храм Бога живого, як сказав Бог: «Вселюсь в них і буду ходити в них, і буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом» (2 Кор. 6:16). Господь вселяється у храм нашого тіла у вигляді слави Божої, постає горінням Духа Святого в нашому дусі (святому святих): «Я кладу в ваше нутро Дух Мій» (Єз. 36:27).

Ми розуміємо: вселитися – це не зрідка навідувати, а придбати житло й жити там постійно. Це неодмінна умова для того, аби Господь почав «ходити» в нас, а ми «ходили» безпомилково у Його заповідях. Уникнути відхилення та падіння ми зможемо лише коли шлях нам буде вказувати отой вогненний стовп, що постає з-над ковчега завіту над храмом. Про тих, котрі досягли цього, апостол Павло говорить як про ведених Духом Божим (Рим. 8:14).

Ви перемогли лукавого

«І ви перемогли лукавого...» (Ів. 2:14). Перемоги бувають різні. Одні закінчуються повним розгромом ворога, інші – його втечею або просто відступом.

Чи можемо ми, віруючі, знищити ворога душ людських? На жаль, не можемо, це не в нашій компетенції та й не під силу жодному з людей. А можемо ми бодай зв'язати його? Сумніваюся, хоча у деяких церквах наполегливо намагаються це зробити. Як це буде здійснено, чітко відповідає Євангеліє: «І схопив він дракона, стародавнього змія, котрий є диавол і сатана, і зв'язав його на тисячу років» (Об. 20:2).

У чому ж тоді наша перемога? У тому, щоб довести: сатана більше не має влади над нами, не має доступу до нас, значить, не може ні за яких обставин взяти над нами гору. Сили нашої в Дусі Святому досить, аби відбити будь-яку атаку ворога.

Отже, щоб бути готовим вступити в боротьбу з лукавим, необхідно мати надійну духовну зброю – для захисту і для наступу: «Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперевши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведності, і взувши ноги в готовність Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого» (Еф. 6:13-16). І треба мати достатньо сили Духа Святого, Який би навчив нас бездоганно володіти цим озброєнням.

На цьому завершується оснащення віруючого для служіння в юнацькому віці. Далі будуть випробування, свого роду іспит, після успішного складання якого юнака буде допущено до виконання серйозних дорослих справ.

Такі ж випробування пройшов і наш Господь. «Ісус, сповнений Духа Святого, повернувся з Йордану і бувведений Духом у пустелю» (Лк. 4:1-13). Іспит було здано успішно, і «Ісус повернувся в силу Духа в Галілею» (Лк. 4:14). Бачимо чітку різницю між силою Ісуса до пустелі і після виходу з неї. Після хрещення в Йордані Господь отримав силу, але то була, так би мовити, внутрішня сила, призначена для внутрішньої боротьби, для успішного відбиття атак ворога, а після тяжких випробувань і перемог Ісус отримав силу для праці у зовнішньому світі: «Дух Господній на Мені...» (Лк. 4:18-19). І він розпочав виконання Своєї головної місії на землі.

Повчальний приклад знаходимо в історії Ізраїлю. Минуло два роки після виходу з Єгипту. Знаменним є перебування народу в Кадеш-Барнеа, але

перед цим в Синайській пустелі Господь через Мойсея провів кардинальні реформи в народі.

* Здійснено загальний перепис населення для визначення боєздатності, і сформовано численне військо з особливим упорядкуванням і розташуванням;

* Перебудовано сам табір, кожне плем'я тепер мало своє точно визначене місце навколо скинії, таким чином, табір став богоцентричним;

* Чітко визначено обов'язки керівного складу.

Провівши необхідну перебудову, Господь завершив, так би мовити, фізичне переформатування суспільства. У Кадеш-Барнеа народ стояв уже на кордоні землі обітваної. На перший погляд, Ізраїль був повністю готовий увійти в Ханаан. Наміри Мойсея недвозначні: «Ми простуємо до того місця, про яке мовив Господь: «Я його дав вам» (Числ. 10:29). Усе готове. Але належало пройти останнє випробування щойно створеної державної структури і віри народу. І ось повертаються перелякані розвідники, у таборі починається нездорове бродіння, люди ремствують, нарікають на лідерів, повстає Корей на чолі третини керівних осіб. Випробування провалилося, Бог повернув Ізраїль назад у пустелю.

Так само й щодо кожного християнина, котрий став на шлях досконалості. Хто досяг юнацького віку, приймає Слово Боже глибоко в серце своє («...укладу закони Мої в серця їхні, в їхніх думках напишу їх» (Євр. 10:16), отримує силу Духа Святого й стає невразливим для розпечених стріл лукавого. Але далі обов'язково прийде нелегке випробування, і якщо «юнак» його пройде успішно, він отримає помазання на працю та увійде у вік «батьків».

Батьки

«Я написав вам, батьки, бо ви пізнали Того, Хто від початку». Говорячи про вік батьків, ап. Іван дає лише одну ознаку: пізнали Того, Хто від початку. Тобто Бога-Отця.

Як Його пізнати простому смертному? Завдання може здатися надто важким, але це не так. Якось учні Христа, будучи людьми допитливими, попросили: «Господи, покажи нам Отця, і вистачить того нам!». Ісус відповів одному з них: «Стільки часу Я з вами, і ти не знаєш Мене, Пилипе?... Вірте Мені, що Я в Отці, а Отець в Мені» (Ів. 14:8). Іншим разом Ісус каже прямо: «Я і Отець – одне» (Ів. 10:30).

Бога-Отця ми можемо пізнати через пізнання Його Сина Ісуса Христа. Свідченням того, що це можливо для будь-кого зі смертних, є діяльність ап. Павла. Ось що він пише до коринтян: «Хоч би ви мали десять тисяч наставників у Христі, ви не маєте багато батьків, бо я вас породив в Ісусі Христі благовістям» (1 Кор. 4:15). Батьки у Христі мають всі риси «юнаків» разом зі здатністю «народжувати». Як це може бути, Писання в деталях не розкриває, отож дозволимо собі висловити власне судження, що його читач може прийняти чи не прийняти, порівнюючи із власним одкровенням.

Як євангеліст приводить людину до Христа? Він викладає суть євангельського вчення. Ця інформація потрапляє в розум слухача, просіюється через його релігійні уявлення, і грішник робить висновок, приймає йому чи не приймає запропоноване вчення. Якщо він його приймає, воно викликає в його душі певний емоційний відгук і бажання рухатися далі в обраному напрямку.

Вже в розумі людини блага звістка нашоветується на безліч перешкод. Нелегко їй пробитися через усталений життєвий досвід чоловіків та жінок, традиції народу, настанови батьків, уявлення людей про християнство і так далі, тож основна маса грішників не приймає запрошення прийти до церкви, а тим більше, покаятися. «Батько» ж, очевидно, діє на рівні духа. Своім духом він неначе запліднює дух слухача, і тому вже не потрібно довго зважувати слова євангеліста, людина приймає їх або не приймає, як кажуть, на підсвідомому рівні. У сприятливих випадках відбувається наче духовне зачаття. Відносним підтвердженням цьому можуть бути події, що передували народженню Ісуса Христа.

Звичайно, це лише здогадка, зі значно більшою впевненістю можна сказати, що роль апостола Павла виходила далеко за рамки проповідника чи наставника, як «батька», у стосунках з «дітьми» ним керувала всеохоплююча любов Божя, спричиняючи велику поблажливості, терпіння, милосердя, жертвність, нехтування власним благом заради блага тих, кого він «народив».

(Далі буде).

А ЛЮБОВ ПОКРИВАЄ ГРІХИ

Знищуючи давній світ потопом, Бог залишив для Себе сім'ю, з якої повинна була піти нова генерація людей, тих, які б жили і мислили по-іншому.

Минуло небагато часу після того, як Ной оговтався від наводнення, що забрало з собою майже все, і сталося те, що він ніяк не очікував, — з нього насміявся рідний син Хам.

Історія ця варта особливої уваги. Напевно, ми не зустрінемо сьогодні людину з іменем Хам, проте слово «хам» вживається часто. Далеко не всі знають, що ж відбулося колись із Хамом, проте всі розуміють, що хам — людина, яка вирізняється зухвалістю, нахабністю, невихованістю, яка може залізти в душу і завдати болю, брутально принизити, образити.

Хам, як і його старші брати, допомагав батькові будувати ковчег. Сім'я праведника, незважаючи на насмішки людей, власними руками споруджувала собі спасіння. І була врятована від потопа. Тому «... поблагословив Бог Ноя й синів його, та й промовив: «Плодіться й розмножуйтеся, та наповняйте землю!» (Бут. 9:1). «І були сини Ноеві, що вийшли з ковчегу: Сим, і Хам, і Яфет. А Хам — він був батько Ханаанів. Оці троє були сини Ноеві, і від

них залюднилася вся земля. І зачав був Ной, муж землі, садити виноград. І пив він вино та й упився, й обнажився в середині свого намету. І побачив Хам, батько Ханаанів, наготу батька свого, та й розказав обом братам своїм надворі. Узяли тоді Сим та Яфет одежину, і поклали обидва на плечі свої, і позадкували, та й прикрили наготу батька свого. Вони відвернули дозад обличчя свої, і не бачили наготи батька свого. А Ной витверезився від свого вина, і довідався, що йому був учинив його син наймолодший. І сказав він: «Проклятий будь Ханаан — він буде рабом рабів своїм братам!». І сказав він: «Благословенний Господь, Симів Бог, і хай Ханаан рабом буде йому! Нехай Бог розпросторить Яфета, і нехай пробуває в наметах він Симових, і нехай Ханаан рабом буде йому!» (Бут. 9:18-28).

Згрішивши, перші люди почали ховатися від Бога, соромлячись своєї наготи. Бог зробив Адамові та жінці шкіряний одяг — щоб певною мірою покрити їх від вини та сорому. Бог нікого і ніколи не виставляє на посміховисько, навіть у час найбільших провин перед Ним, бо це не властиве Йому. Приниження та насмішки над людиною, яка оступилася, помилувалася, впала в прогріх, штовхають її ще більше в прірву.

Глузуючи з батька, Хам виставив його на посміховисько перед братами. Сим та Яфет повелися достойно, не дозволили собі зневажити Ноя, а прикрили його наготу.

Я зустрічав людей, які в ім'я правди готові когось

на шматки розірвати. Таке враження, що вони ненавидять не гріх, а людину, яка чимось їм не сподобалася, їх не влаштовує, а може, й заважає.

Апостол Петро писав: «Кінець же всьому наблизився. Отже, будьте мудрі й пильнуйте в молитвах! Найперше майте щире любов один до одного, бо любов покриває багато гріхів!» (1 Петр. 4:7-8).

Важливо правильно це зрозуміти. Цей текст — не заклик до вседозволеності, безкарності та приховування своєї вини перед Богом, церквою, християнами. Слово «покривати» означає робити невидимим, приховувати, захищати тощо. Любов не виправдовує гріхів, їм не потурає, з ними не погоджується і не схвалює їх. Але коли ми любимо, то повинні намагатися мінімізувати поширення поганої слави про людину, яка провинилася, тим більше, коли ми розуміємо, що та чи інша поведінка не є способом її життя, а поодиноким випадком, помилкою, духовним падінням. Тому Слово Боже радить: «А коли прогрішитися твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим...» (Мт. 18:15). Не розповідай усім підряд про чужу вину, а постарайся локалізувати наслідки гріха. Це повинно бути свого роду таємницею.

Ще два тексти, які говорять про покров провин, зустрічаємо в Біблії: «Ненависть побуджує сварки, а любов покриває всі вини» (Пр. 10:12); «... хто грішника навернув від його блудної дороги, той душу його спасає від смерті та безліч гріхів покриває!» (Як. 5:20).

Богові властиво «покривати», у цьому проявляються Його любов і милість. І нас Він хоче бачити схожими на Себе. Колись, у час жертвоприношень, гріхи могли бути лише покритими, але завдяки Голгофській жертві Ісуса Христа вони стали прощені і знищені назавжди. Не любов людей, а ненависть і злоба Його роздмухали, виставивши на зневагу на хресті. Навіть одяг Його поділили. Шляхом приниження та осоромлення Він здобув для нас можливість бути покритими одежами праведності. Тому Він закликає нас зодягнутися в Його праведність та іншим в цьому сприяти.

Ми покликані допомагати людям побачити свої гріхи, через покайняння розправитися із ними і не сприяти, щоб наша обізнаність про відверте, особисте і потаємне стала «надбанням» усіх навколо.

Хам не був випадковим перехожим, який зазирнув у намет Ноя і підняв сміх, коли побачив його голим. Ной згадується в Євангелії як самовосмий, тобто в його особі поєдналося вісім рідних та дорогих для нього душ — його спасення від стихії родина, у тому числі і наймолодший син Хам. Наша присутність в човні спасіння — це ніяк не гарантія того, що ми вільні від поширеної серед людей слабкості залізти ближньому в душу, а потім зробити це доступним для всіх. Одне з табу для християнина — у жодному разі і за жодних обставин не відкривати наготи свого ближнього, тобто вразливих моментів його особистого життя.

Ігор Крошук.

ВБИЙ ГОРДИНЮ

Наша реакція на високі оцінки від інших людей проливає світло на те, як ми ставимося до себе. Яка наша перша реакція? Ми віддаємо належне Богові, належну йому славу за свої досягнення на роботі, вдома чи в службі? Чи ми насолоджуємося моментом власної слави, переживаємо і смакуємо похвалу, як цукерку?

Кожен комплімент і кожна похвала потенційно дають нам можливість для поклоніння. Коли ми тихо насолоджуємося похвалою, навіть не думаючи визнавати в цьому заслугу Бога, не лише втрачається шанс поклонитися Йому (і закликати інших до цього поклоніння) — ми викрадаємо в Бога належну Йому славу за кожен отриманий нами дар, за кожне досягнення.

Померти заради похвали

Ви знаєте, як помер апостол Яків, брат Іванів? Яків був одним із перших апостолів, одним із найкращих друзів Ісуса. І першим, хто прийняв смерть за свою віру. Відомі «сини грому», Яків з братом були рибачками, коли їх покликав Христос. Яків бачив воскресіння 12-літньої дівчинки (Лк. 8:51). Він стояв поруч з Ісусом на горі Преображення (Лк. 9:28). У ніч, коли Ісус був зраджений, він був у Гетсиманському саду (Лк. 22:39).

І цар Ірод убив його мечем заради задоволення і розваги юдеїв (Дії 12:1-2). Ірод ненавидів апостолів і дуже любив себе. Вбивши Якова мечем і «бачивши», що це сподобалося юдеям, він надумав схопити й Петра (Дії 12:3). Вбити Петра того ж дня він не міг через свято опрісноків. Але по Пасці мав намір стратити його на очах «чесної» публіки (Дії 12:4).

Появився ангел і вивів Петра (закутого в два ланцюги між двома вояками, з охороною при дверях в'язниці). Коли наступного дня Ірод зібрався вбити Петра і зрозумів, що той втік,

цар замість запланованої жертви стратив варту (Дії 12:19). Вбивство. Замах на вбивство. І знову вбивства.

Жити заради похвали

Як це стосується нашої реакції на похвалу? У наступних віршах читаємо, що Ірод звертає свій гнів на тиря та сидонян, і ті просять про мир і пощаду. «Дня ж призначеного Ірод убрався в одяг царську і на підвищенні сів та й до них говорив. А на товп кричав: «Голос Божий, а не людський!» (Дії 12:21-22). Він бився заради похвали. І одержав свою нагороду.

«І Ангел Господній уразив зненацька його, бо він не віддав слави Богові. І черва його з'їла, і він умер...» (Дії 12:23).

Бог не вбив Ірода, коли той позбавив життя Якова або коли відправив Петра у в'язницю для наступної страти, коли розправлявся з невинною вартою. Ні, останнього краплею було те, що Ірод із задоволенням приймав поклоніння людей, приписавши собі владу і силу Божу, видаючи себе за наймудрішого, найсильнішого і найвеличнішого.

Жити заради Христа

Апостол Павло згодом опиняється в подібній ситуації. Він зіцлює каліку в ім'я Ісуса: «А люди, побачивши, що Павло вчинив, піднесли свій голос, говорячи по-лікаонському: «Боги людям вподобилися, та до нас ось зійшли!» (Дії 14:11).

Як на цю хвалу реагує Павло? «Що це робите, люди? Та ж і ми такі самі смертельні, подібні вам люди, і благовістимо вам — від оцих ось марнот не повернутись до Бога Живого, що створив небо й землю, і море, і все, що в них є» (Дії 14:15).

Замість того, щоб впиватися увагою і гритися в променах слави, Павло і Варнава засмутилися (Дії 14:14). І скористалися можливістю, щоб звистити про все, що створив Господь.

Коли в людей складається враження, що ми зробили щось чудове, ми маємо можливість розповісти, що ми не здатні вчинити нічого, гідного похвали, завдяки своїй мудрості чи силі. Ми можемо разом з Павлом сказати: «Та

благодаттю Божою я те, що є, і благодать Його, що в мені, не даремна була, але я працював більше всіх їх, правда не я, але Божа благодать, що зо мною вона» (1 Кор. 15:10).

Як приймати похвалу?

Справжнє смирення не відмовляється від похвали. Воно відмовляється записувати її на свій рахунок. У посланнях апостола Павла багато добрих, похвальних слів: «Отже, насамперед дякую Богові моему через Ісуса Христа за всіх вас, що віра ваша звіщається по всьому світові» (Рим. 1:8).

«Дякую Богові своєму при кожній згадці про вас і завжди в усякій молитві своїй за всіх чиню я молитву з радістю, — за участь вашу в Євангелії від першого дня аж дотепер» (Фил. 1:3-5).

«Ми дякуємо Богові завжди за всіх вас, згадуючи вас у наших молитвах. Ми згадуємо безперестанку про ваше діло віри, і про працю любові, і про терпіння надії на Господа нашого Ісуса Христа, перед Богом і Отцем нашим...» (1 Сол. 1:2-3).

Павло любить прославляти благодать, що діє в інших віруючих, іноді його слова дуже особисті і конкретні (Рим. 16:3, Фил. 2:19-23). Але він завжди хвалить благодать в людях, а не людей окремо від благодаті. І його похвала завжди рухається від людини до Бога.

Коли хто-небудь хвалить вас за вчинене вдома, на роботі чи в службі, не треба дорікати їм, якщо вони не згадали про Бога. Богові до вподоби радість, яку ми переживаємо від дарів в інших людях. Просто ця похвала не повинна закінчуватися на нас. Прийміть похвалу з благодаттю і смиренням, а потім радісно переведіть прославлення на Бога. Є багато різних способів, щоб розповісти людям, що і ви, і ваша праця — це похідна від благодаті.

Не треба соромити того, хто хвалить вас. Прийміть його доброту, висловіть задоволення його вдячністю, а потім допоможіть йому побачити, наскільки гідний Бог похвали за всі таланти, навикі і успіхи.

М. С.

НЕ ВГАШАЙМО СВЯТОГО ДУХА

Що б ми сказали, якби Бог захотів повторити чудо П'ятидесятниці на одному з наших ретельно підготовлених недільних зібрань? Як би ми зреагували?..

П'ятидесятниця була раптовим небесним вторгненням. Це не було заплановано на нараді персоналу: Святий Дух прийшов «нагло», як сказано в Діях 2:2. Ні полум'я святого вогню, ні шум вітру не були включені в програму зібрання.

Ніхто на тій молитві у горниці в Єрусалимі не планував заговорити іншими мовами. Та й Петро не очікував, що виголосить таку богонатхненну проповідь, і, мабуть, сам дуже здивувався, коли три тисячі людей на вернулися до Христа. Церква народилася в мить неземного, неймовірного чуда.

Ми святкуємо П'ятидесятницю. Але чи є в нас оце очікування Божого чуда? На жаль, ми так багато намагаємося самі контролювати, що Дух іноді залишається поза нашими зібраннями. А ми виконуємо звичні ритуали, позбавлені Божої сили.

Апостол Павло попереджав, щоб ми не «вгашали» Духа (1 Сол. 5:19). Та деякі наші церкви добре оснащені сучасними вогнегасниками, які усувають будь-який ризик священного спалаху. Яким же чином?

Ми ігноруємо Святого Духа

Сьогодні чимало церков не згадують про Духа. Він, як говорить автор Френсіс Чен, — «забутий Бог». Ми зосереджуємося на Ісусі і спасінні, але забуваємо, що Ісус постійно говорив про Духа. Ісус сказав своїм послідовникам, що вони повинні бути «зодягнені силою згори» (Лк. 24:49). Ми не вірні Христу, якщо не ведемо людей у глибокі води Духа, які Він Сам обіцяв.

Ми обмежуємо дари Святого Духа

Тисячі церков вчать, що дари Духа більше не діють. Попри те, що апостол Павло сказав: «...Не бороніть говорити й мовами» (1 Кор. 14:39) і: «Не гордуйте пророцтвами» (1 Сол. 5:20), говоріння на мовах і пророцтва не допускаються, як і цілєння і чудеса.

Саме брак віри створив це вчення, і поважні вчителі Біблії переконали цілі сектори Церкви, що Бог більше не діє надприродно. Християнство звели до інтелектуального аргументу, позбавленого сили.

Ми неправильно використовуємо дари Святого Духа

Харизмати іноді вгашують Духа більше, ніж ті християни, які заперечують Його силу. Вони кидають людей на підлогу чи махають своїми піджаками в повітрі, щоб доказати «помазання», маніпулюють аудиторією, використовують чудернацькі назви для фальсифікації апостольської влади і підроблюють чуда, щоб змусити людей подавати пожертвування.

Нехай простить нам Бог. Ми не можемо використовувати Духа або Його дари для досягнення своїх егоїстичних цілей. Або ми підкоряємося Його плану, або Він відходить і дозволяє нам забавлятися в наші нерозумні ігри.

Ми неправильно уявляємо Духа Святого

Як часто ми чули: «Так говорить Господь» або: «Бог сказав мені це», коли Дух не мав ніякого відношення до того послання. Коли ми зараховуємо Духові ті свідчення, які не виходять від Нього, ми згадуємо ім'я Господа надаремно. Сьогодні є багато популярних «пророків», яким дано платформи, але деякі з них проголошують неправдиві слова і неправдиві бачення.

Ми «поділяємо» Святого Духа

Коли апостол Павло звертався до коринтян з приводу вгашання Духа, він говорив про сексуальний гріх і зловживання духовними дарами. Але спочатку він кинув їм виклик з приводу того, як вони поводитися один з одним.

«Чи ж Христос поділився?» (1 Кор. 1:13), — запитував він. Ми засмучуємо Духа, коли осуджуємо один одного, зводимо стіни, поділяємося за расовою ознакою, йдемо за окремими особистостями чи створюємо доктринальні табори.

Секрет П'ятидесятниці знаходимо в Діях 2:1: «Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі». Чи можна це сказати про нас? Ми поділені на чорних і білих, республіканців і демократів, протестантів і католиків, євангелістів і п'ятидесятників. Ми роздроблені і слабкі. Ми вгашаємо Духа своїм роз'єднанням.

Тож викиньмо свої вогнегасники і попросімо Бога наповнити наші церкви свіжим небесним вогнем.

Д. Г.

№ 6 (153)

Виходить щомісяця

червень 2017 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Віталій Петрашук;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галук.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600200007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726